

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi * Sayı 177 * Eylül 2013 * Fiyatı: 2 TL * ISSN: 1302-7506

#BASKALDIRIYORUZ

Polis

DEFOL

Üniversiteler Bizimdir!

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Merhaba

Eylül ayına girmemizle birlikte beklenen direniş bu sefer de ODTÜ'den patladı. Gezi ruhuna set çekmek uğruna girdikleri türlü oyunlara ilk yanıt ODTÜ'den geldi. Kaldı ki bu daha işin başlangıcı ve üniversitelerin kapalı olduğu haldir! Onları önümüzdeki dönem de büyük yenilgiler beklemekte.

Bunda elbette bizimde önemli bir katkımız olacak. Bu amaçla önümüzdeki dönem **"#BAŞ-KALDIRYORUZ, Polis Defol! Üniversiteler Bizimdir"** şiarıyla örgütleyeceğiz

kampanyamıza dair yazılarımızın ilgiyle okunacağı düşüncesindeyiz.

Dergimizde; liselerde kontenjan sorunlarını ve imam hatipleşmeyi ele aldığımız, Mısır, Suriye ve Rojava'daki gelişmelere değindiğimiz, yaz dönemi yaptığımız faaliyetleri özetlediğimiz yazılarımızı bulacaksınız.

Ayrıca bu sayımız da, Gezi direnişi tutsaklarının dergimize gönderdikleri yazıları da paylaşıyoruz. Umut ve direniş dolu günlerde, bir sonraki sayımızda görüşmek dileğiyle...

BİZE FACEBOOK VE TWITTER'DAN ULAŞIN!

[facebook.com/YDG.online](https://www.facebook.com/YDG.online)
[@YeniDemokratGen](https://twitter.com/YeniDemokratGen)

www.yenidemokratgenclik.net
yenidemokratgenclik@hotmail.com
yenidemokratgenclik@yahogroups.com

İsyan.....	2-3	Kolektifin Sesi	30-31-32
Özgür Okul	10-11	Gençliğe Notlar	33
Forum	14-15	Dosya: Ulusal Sorun.....	34-51
Denge Ciwanê	17-18	Tuzla İşçi Çalışmalarından	54-60
Genç Kadın	26-27	Derya yoldaş anısına.....	61-62
Ufuk	29	Bellek	63-64

UMUT YAYIMCILIK
VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyinağa
Mah. İmam Murat Sk. No: 8/1 Ak-
saray/Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34
30 Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve
Yazışleri Müdürü: Çilem İLASLAN
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd.
Güven San. Sit. B Blok, No: 366 Tel:
(0212) 544 66 34
e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık Mh. Sağlık Sk. Torun Ap. 19/9 Sıhhiye/Çankaya
Tel: (0312) 433 10 23
İzmir: 856. Sk. No: 48/203 Kemeraltı/Konak Tel: (0232) 445 16 15
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 45 82
Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Arıkanlar İşhanı Kat: 2 No: 8
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185
Heykel Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz
Tel: (0324) 232 10 80
Avrupa Merkez Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya
Tel: 0049 203 4060 958

Gezi Ayaklanması ve Mayalanan Özgür Gelecek

Gezi ile beraber yıkılan korku duvarları altında kalmamak için devlet çırpınmaktadır. Çırpınışlarının nafile olduğunu söylemeye gerek yok; özgürlüğümüz için, geleceğimiz için zulüm ve sömürü düzenlerinin sonlarını şimdi daha güçlü örgütlüyoruz.

Gezi Park'ının yıkılarak yerine AVM-Topçu Kışlası yapılmak istenmesine yönelik protestolarla başlayan ve 31 Mayıs'ta İstanbul, Ankara ve İzmir başta olmak üzere ülkenin birçok yerine dalga dalga yayılan direnişle ülkemizde eşi benzeri az görülen bir süreci yaşadık, yaşıyoruz. Kitlelerin kahredici gücü egemenlerin karşısına en çıplak haliyle dikildi. Ezilenler cephesinde yıllarca biriktirilen öfke, egemenlerin beyninde büyük bir patlama yarattı. Sömürü, yasak, baskı sarmalında gelişen dinamikler pratiğe yön verdi. Devlet sözcülerinin birbiri ardına yaptığı açıklamalar, öfke seline bent olamadı. Burjuva-feodal medya, bu tarihsel süreci gizlemeye çalıştı, kitleler olanakları ve yaratıcılıkları dâhilinde kendi tarihini kendi kayda geçti. Gaz bombaları, plastik ve gerçek mermiler selin önüne geçemedi. Egemenler konuştuğça ve saldırdıkça kendi kuyularını iyice kazmış oldular.

Yılların suskunluğunun kitlesel bir çılgınlığa dönüştüğü süreç, ezilen milyonlara kendine güven aşıladı. Hatırı sayılır bir kitle, tanımadığı hatta "terörist" bildikleriyle, 'marjinal'lerle ön saflarda yerini aldı, sloganlarına kattı, barikatlarına güç kattı, yaralıları tedavi etti, taş kırdı, taş attı... Evinden çıkıp, yürüyen on binlerin, sloganına tenceresi ve tavasıyla eşlik etti. Ankara Kızılay'da İstanbul Taksim'de ve daha birçok yerde milyonlarla birlikte "gürültü" yapmayı öğrendi. Günler ilerledikçe, azgın polis terörüne karşı kendi önlemini kendisi aldı, adımını geriye değil ileriye attı.

Bir kere dayanışmanın güzelliği yaşanmış, cesaret da-marlarda dolaşmaya başlamıştır. Artık korku duvarları da yıkılmaktadır. Farklı uluslardan, inançlardan, cinsiyetlerden, cinsel yönelimlerden ve de kendini farklı düzen içi siyasi çizgileri tarif ediyor olmanın ötesinde ortak nokta bu isyanda buluşmak olmuştu. Öyle ki yaratılan atmosfer sınırları aşarak Brezilya'daki direnişe soluk olmuştur.

Süreci benzer başka süreçlerden ayıran T. Kürdis-

tanı'nın dışında gelişiyor olmasıydı. Aslında ülkemizin on yıllardır T. Kürdistanı'ndan alışık olduğu sahnelere bu sefer İstanbul, Ankara, İzmir, Antakya ve daha birçok yerde tanıklık ettik. Ayaklanmanın, başlangıcından bu yana homojen bir yapıya sahip olmaması ve bilhassa da milliyetçi ve şoven cephenin yoğun markajına karşın özellikle Lice'de karakol ve kalekol yapımlarını protesto eden kitleye açılan ateş sonrası hayatını kaybeden Medeni Yıldırım şahsında, "halkların kardeşliği" eylemlere yön vermiştir.

Egemenler cephesinde rant üzerinden sürdürülen pazarlıklar öfke patlamasının kıvılcımı olsa da isyan bununla sınırlı kalmamış, hükümet ve de Tayyip şahsında isyan edilen düzen olmuştur. Tencereler, tavalar, ezilenlerin çılgılığı olup dört bir tarafta yankılanmaktadır.

Direnış sürecinde kurulan barikatlar yıkılsa da, gaza, tazyikli suya, mermilere etkin karşı-saldırı araçlarıyla cevap verilme zemini olmasa da, yaratılmasa da yani pasif ve direnme noktasında olursa da Gezi Ayaklanması, Demokratik Halk Devrimi'ne giden süreçte bir kilometre taşı niteliğindedir. Sürece müdahale kaygısı olanların bunu kavramaları gerekmektedir.

Sınırları Aşan Katliamlar ve Halkların Direniş

Gezi Ayaklanmasının yankıları sürerken cihatçı grupların Rojava'da başlattığı Kürtlere yönelik katliam saldırılarında Kürtlerin yanı sıra bölgedeki Alevi ve Hristiyan halkta hedef olmaktadır.

El-Nusra, ÖSO ve çevresinde hareket eden grupların, merkezinde ABD olmak üzere dışarıdan aldığı destekle yaptığı saldırılar sonucunda bir taraftan bölge halkının malı yağmalanırken diğer taraftan da katliamlar aralıksız devam ediyor. Esad zulmüne verdiği desteği sürdüren Rusya ise sürece kendi çıkarları için sürece doğrudan dahil oluyor. T.C ise bilindik ikiyüzlü politikalarını uygu-

özgürlüğümüz için, geleceğimiz için zulüm ve sömürü düzenlerinin sonlarını şimdi daha güçlü örgütliyoruz.

lamaya çalışıyor, bir taraftan bölgeye “insani yardım” yapacağını söylerken diğer taraftan da çetelere cephane, silah ve gıda taşıyor. Gelenen süreçte ise kimyasal silah bahanesiyle dik bir çıkış yapan ABD, Suriye’ye müdahale için uluslararası koalisyon yaratma gayreti içerisindeyken rüzgar ABD için tersten esmiş ve gittikçe yalnızlaşmıştır. Uluslararası diplomasi de ABD’yi konu etrafında defalarca kez düşünmeye mecbur bırakmaktadır. Suriye’ye emperyalist saldırganlık konusunda batılı emperyalistler dahi kaygılandırırken TC devleti gözü dönmüş- kana susamış haliyle savaş çığırtkanlığı yapmaya devam ediyor.

Mısırdaki ise halkın patlayan öfkeye set olma kaygısı orduyu hareket geçirmiş ve Mursi devrilerek iktidara el konulmuştur. Mısırdaki çatışmalar durulmamış, 14 Ağustos’ta yüzlerce kişi ordu tarafından katledilmiş, sokağa çıkma yasağına rağmen meydanlar boşalmamıştır. Eylemler Müslüman Kardeşlerin çağrısıyla yapılan eylemler olsa da esasen halkın sistemle olan çelişkileri onları sokağa dökmekte, “Mursi’yi de orduyu da istemiyoruz” sloganları güçlenmektedir.

Suriye’de Esad yönetiminin kimyasal silah kullandığı haberlerinin hızla yayılmasıyla ABD Esad’a küfürler yağdırsa da emperyalist saldırganlığın hududunun olmadığını iyi biliyoruz. Suriye’ye yönelik savaş hazırlıkları hızlandırılırken en etkin bir şekilde kullanılma potansiyeli olan T.C. de süreçteki kendi rolüne hazırlanmaktadır. AKP şefi Tayyip’in timsah gözyaşları da bunun bir parçasıdır.

Özetle; gerek Rojava’da gerekse Mısır’da gerçekleştirilen katliamlar halkların mevcut sistemlerle olan çelişkilerini derinleştirmekte ve böylece de daha güçlü direnişlerin mayalanmasını sağlamaktadır.

Gezi’den “Eylül sendromu”na; Korku ve Panik

Gezi Ayaklanması’nın yankıları hala sürerken devlet, okulların açılmasıyla bizlerden büyük eylemler beklediğini açıklamış ve kendi hazırlıklarına başlamıştır. En büyük hazırlık da Gezi’de önemli bir etkiye sahip olan üniversite gençliği için yapılmaktadır. Bilindiği gibi üniversitelere polislerin yerleştirileceği geçtiğimiz yıl duyurulmuştu. Gezi Ayaklanması ile açığa çıkan enerjinin farkında olan TC yetkilileri, bu konuda adımlarını hızlandırarak önümüzdeki dönem bu projeyi hayata geçirecekler. İçişleri Bakanlığı’nın yayınladığı bir genelgeye göre “olası bir duruma karşı” çevik kuvvet ekipleri okulda hazır bulundurulacak, müdahale hızlandırılacaktır. Haber ajansları “güneydoğudan takviye çevik kuvvet ekiplerinin getirildiğini” duyurmaktadır. Suriye’de emperyalist savaş hazırlıkları da dahil gelecek yakın zamanın ülkemiz egemenleri açısından oldukça zor olacağını rahatlıkla söyleyebiliriz. Gezi ile beraber yıkılan korku duvarları altında kalmamak için devlet çırpınmaktadır. Çırpınılarının nafi olduğunu söylemeye gerek yok; özgürlüğümüz için, geleceğimiz için zulüm ve sömürü düzenlerinin sonlarını şimdi daha güçlü örgütliyoruz.

Suriye’de Pasta’dan Pay Telaşı ve Savaş Çığırkanlığı;

Bir Klasik TC Mantığı

Dünya, 21 Ağustos tarihinde Şam’da kullanılan kimyasal silahların üzerine Suriye’de yaşanan savaşı yoğun bir şekilde tartışır oldu. ABD, Fransa ve İngiltere her ne kadar kimyasal silahları Şam yönetiminin kullandığını söylese de daha “soğukkanlı” bir şekilde hareket etmektedir. TC ise pastadan alacağı payın rüyasını görüyor olmalı ki süre ve kapsamla sınırlı bir askeri operasyon yapacağını duyuran ABD’nin tutumunu günü kurtarmaya yönelik buluyor ve Kosova yöntemini öneriyor.

Rusya’nın ise savaştaki durumu ve tarafında henüz hiçbir değişiklik bulunmuyor. Kimyasal silahların Suriye’deki isyancılar tarafından kullanıldığını belirten Rusya’nın Suriye’ye olan askeri desteği de devam ediyor.

ABD sürekli bir biçimde Suriye’de kimyasal silah kullanılması halinde işlerin değişeceğine dair açıklamalar da bulunuyordu. ABD bu yaklaşımı ve senaryoyu Irak işgali öncesinde de sergilemişti, şimdi ise yine aynı oyununu ÖSO’nun Suriye’de başarıya ulaşamamasıyla birlikte oynuyor ancak Suriye devletinin Irak’la karşılaşmıyacak olan askeri gücü ve oluşan uluslararası konjonktür ABD bloğunda yer alan emperyalist devletlerin işini zorlaştırıyor.

TC’nin Suriye politikasına baktığımızda ise bildiğimiz devlet mantığı ve güdük sermayesi yeniden ön plana çıkıyor. Devlet cephesinden yapılan açıklamalarla “zincirini zorlayan” bir görünüm veren TC, dış politikaya dair ne söylese söylesin hükümsüz kalıp insanları güldürmektedir (Erdoğan’ın, Mısır’daki darbenin sorumlusu olarak gösterdiği Fransız düşünür Bernard-Henri Levy: “Sayın Erdoğan sayıklıyor. Fransa’da ve ABD’de aklını kaybettiği ve saçmaladığı konuşuluyor.”).

Mısır, Lübnan ve Suriye ile ilgili yaptığı açıklamalarında “kendim çaldım kendim oynadım” havası tutturmalarının nedeni TC’nin güçsüz sermayesinden kaynaklanmaktadır. Tayyip Erdoğan, Mısır’da yaşananlardan sonra keskin bir darbe karşıtı ve demokrasi havarisi kesilse de, her konuşmasında halka Rabia selamı

verse de, Esmâ için gözyaşları dökse de arka planda yaptıkları tüm bunların “sahte”liğini gözler önüne sermektedir. Suriye meselesinde “komşumuzda olan bitenlere sessiz mi kalacağız?” aldatmacasıyla savaş çığırkanlığı yapmakta, hem de savaş isteğini öyle bir gözü dönmüşlükle yapmakta ki emperyalist efendilerini dahi bu konu da geri de bırakabilmektedir. Hava harekâtında “yönetim bizde olacak” diyen ve sınıra yakın bölgelere tank yığınağı yapan TC savaşa ve öldürmeye o kadar can atmaktadır ki bunun için bir tezkereyi dahi gerek görmemektedir. Suriye’ye karşı oluşturulacak olan her türden koalisyonun içerisinde yer alacağını da zaten dünden belirtmiştir.

Tabi bunların hiçbirini bizleri şaşırtmamaktadır. Gezi direnişinde polis terörüyle katledilenler için rahatlıkla “polislere emri ben verdim.” diyen Tayyip Erdoğan/ TC kendi topraklarında yapılan hiçbir katliamı ödüksüz bırakmamıştır.

Saflar Belirginleşiyor!

Gelinen süreçte ise emperyalist cephele arasında bir bloklaşmaya gidilmiştir. Kutbun bir tarafında ABD, İngiltere, Fransa, Avustralya, Kanada, İtalya, Japonya, Güney Kore, Suudi Arabistan, Katar ve Türkiye varken diğer tarafında ise Rusya, Çin, İran, Hindistan, Brezilya gibi devletler bulunmaktadır. Oluşan bu kutuplaşma hali Suriye’ye yapılacak her hangi bir müdahalenin “büyük taşları yerinden oynatabileceği” anlamına gelmektedir.

ABD Senato Dış İlişkiler Komitesi ise, Obama’ya Suriye’ye karşı askeri güç kullanması için sınırlı yetki veren tasarımı kabul etmiş ancak bu kez de top ABD kongresine atılmıştır. Komite’nin aldığı karar ABD askerinin Suriye’ye her hangi bir kara hareketini kesinlikle yasaklıyor olması, olası bir kara hareketinde işin uşaklara düşeceğini göstermektedir. TC’nin ise zaten bu konu da her hangi bir tereddüdü bulunmamakta ve dünden hazır durumdadır (Genel Kurmay Başkanı Necdet Özel: “Niye endişeli olalım. Gerekli hazırlıklarımız var.”).

Elbette var olan sistem her dönem bir savaşa gebe durumdadır. Burada asıl olan emperyalist efendilerin kararları değil bizim kararlı duruşumuzdur. Suriye’ye yapılacak olan her hangi bir askeri müdahale kitleler nezdinde bir karşılığı olacaktır elbet. Burada bizlere düşen her fırsatta savaş çağrısı yapan TC’nin politikalarını örgütlü gücümüzle karşı koyuşu örgütleyebilmektir.

Mersin’den bir YDG’li

Gezi Direnişi ve Medya: İletişim Araçlarında Değişim Kitle Muhalefetinde Dönüşüm

Klasik bir doğru olarak pratik; bilginin kaynağını; sınanma gelişim ve geri dönüş noktasını oluşturmaktadır. Her devrimci pratik süreç, ilerici kitle hareketi de bilgilerimizi, politikalarımızı sınayacağımız, geliştireceğimiz ve yeni dersler çıkaracağımız nesnel zemini yaratmaktadır bizlere.

Gezi parkı ile başlayan ve kısa bir sürede ülkemizin dört bir yanını saran eylemler de; niteliği ve etkileriyle birlikte tam da böylesi bir zemini sunmaktadır önümüzde. Ülkemiz devrimci tarihindeki bu büyük kitle hareketi, bu kritik anlamı nedeniyle de egemenler cephesinden ciddi saldırılara maruz kalmıştır. Bu saldırganlığın esaslı bir kısmı da basın yayın organlarına, medyaya-sosyal medyaya yönelmiştir. Haziran itibariyle 70 civarında gazetecinin tutuklu bulunduğu, basın özgürlüğü konusunda dünya geneli sıralamada liste sonlarında olan ülkemizde; 59 basın çalışanı işinden olurken, 14 basın çalışanın durumu ise net değildir. (TGS verileri) Yine eylemler sürecinde onlarca gazeteci darp edilmiş ve gözaltına alınmıştır. Bu süreçte Özgür Gelecek'in muhabirlerinden İzzet Uysal ve Çetin Kirsiz tutuklanmıştır. Yine facebook ve twitter'da paylaşım yaptığı iddiasıyla onlarca insan gözaltına alınmıştır. Süreç toplamında egemenlerin kitleye yönelik saldırganlığının boyutu hat safhaya ulaşmışken, görevi habercilik ve gerçeği anlatmak olan basın çalışanlarına ve medyaya - sosyal medyaya bu boyutta yönelmesinin eylemlerin

örgütlenmesindeki "Medya Etkisi"nden ve iletişim araçlarından son çeyrek yüzyıldaki değişimden bağımsız olmayan nedenleri vardır.

80'li yıllardan günümüze emperyalizmin geçirdiği dönüşümler, küreselleşmenin ekonomik ve sosyal etkileri, iletişim ve bilginin artan dolaşımının sonuçları Dünya'yı - özellikle son 30 yılda- "Birbirine daha yakın" bir alan haline gelmiştir. Bu etki kültürel ve politik bir dizi etkileşimi doğurmakta özellikle basın medya ve sosyal medya bu etkileşimde ciddi bir misyon ve alan kaplamaktaydı. Bilginin küresel dolaşımının hızlanması ve facebook, twitter, livestream gibi sosyal medya kanalları ile açığa çıkan alternatif haber alma organları, Gezi Parkı sürecinde bir kez daha gün yüzüne çıktığı gibi, içinden geçtiğimiz sürecin önemli iletişim araçları haline gelmiştir. Yatay - Merkezsiz, bilgi paylaşımı üzerinden kullanılan bu "Sosyal Havuz"lar; Kullanılış biçimiyle sansürü - otosansürü delen bir araç olmuşlardır direnişte.

Eylemlerin bir anda milyonlarca insanı sarması ve sistemin ideolojik etkisi altında olan, politik refleksleri görece zayıf olan bir kitle gerçeğini etkilemesinde de medyanın - sosyal medyanın payı büyüktür.

"Sosyal Medya Belası"

Özellikle örgütsüz kitlelerin eylem içerisinde özne olma süreci bu noktadaki kimlik yaratımında ve aidiyet tanımlanmasında (Diğer birçok etkenle birlikte) iletişim kanallarının günceldeki gelişimi önemli bir parametredir. Eylemlerin örgütleniş şekliyle de paralellik taşıyan bu aidiyet kurgusu, az öncede bahse konu ettiğimiz "Sosyal havuz"ların eylemlilikleri görünür - önemli - popüler kılan; Bir tıklamayla, bir paylaşım ile bir olayı aynı anda milyonlarca insana gösteren özelliğiyle ilgilidir.

Diğer yandan ise, "Doğal muhabirlik" olarak tarifleyebileceğimiz "Alternatif bilgi aktarımı yaratma süreci" doğrudan eylemin özneleri eliyle gerçekleşmiştir. Bu süreçte "Ötekilerin Postası" gibi paylaşım sayfalarından anlık geçilen haberler, "Livestream" gibi siteler üzerinden canlı bağlantılar; Hız konusunda ana akım medyayı geride bırakmıştır. Bu durum, eylemlerdeki ortak ruhun, bütünselliğin ve örgütsüz kitlelerde hareket etme bilincinin yaratıcılarından birisi olmuştur.

Bu nedenle de Gezi Parkı direnişinde ülkemiz basın tarihinin incileri olarak bir dizi pratiğe - saldırıya yönelmiştir egemenler. Özellikle AKP'ye yakın basın kuruluşlarının eylem karşıtı propagandası bir yana 6-7 gazetenin aynı manşeti - aynı gün atmıştır. "Faiz Lobisi", "Dış Destek" gibi bir dizi safsataya yer verecek kadar pervasızlaşması, twitter paylaşımından dolayı insanları gözaltına alınması, gazetecilere yönelik saldırılar, saldırganlığın boyutlarını gözler önüne sermiştir.

Bu yoğun saldırganlık altında doğru bilgiye ulaşmak - sağlıklı bir bilgi edinim ve dolaşım ağı yaratmak

önemli gündemlerden birisidir. Politik mücadelenin bu kanalı, Gezi Direnişi sürecinde bir kez daha gördüğümüz gibi, toplumsal değişim ve dönüşümde geçmişe oranla daha etken bir araçtır. Bu haliyle de bizlerin daha fazla eğilmesi gereken bir yöne işaret etmektedir.

Yazılı, görsel ya da sanal kitle iletişim araçları sadece bilgi aktarıcısı değil, dönüştürücü bir role özellikle "Birbirine yaklaşan dünya" gerçeğinde daha fazla sahiptir. Eğilip düşünmemizi ve etkin kullanmamızı beklemektedir. **Bir Gezi Direniş Tutsağı**

Bir Çapulcunun Edebiyat Notları

Ders: Edebiyat

Konu: Mihrak Edebiyatı ve Çapulcular

"Mihrak Edebiyatı" Türk edebiyatının birer kolu olup tarihi çok eskilere dayanmaktadır. M.Ö 3000 yıllarda da örnekleriyle karşılaştığımız bu edebiyat Osmanlı tarih yazıcıları tarafından geliştirilmiştir. Günümüze kadar etkilerini şöyle böyle sürdüren bu edebiyatı 21.yy 'da "Sayın Başbakanımız" ayakları üzerine dikmiştir. İlk çıkış döneminde daha çok "dış" isyanlarda ve toprak kayıplarında devreye sokulan bu edebiyat cumhuriyetle birlikte farklı bir evreye evrilip, çeşitli katliamlarda ve iç isyanlarda da kullanılmıştır. Son olarak Gezi Parkı Direnişinde karşılaştığımız bu edebiyat kendi içinde "dış ve iç mihrak edebiyatı" olmak üzere ikiye ayrılır. Mihrak edebiyatının temellerini oluşturan bu iki kol farklı süreçlerde devreye sokulan edebiyatlardır.

A. Dış Mihrak Edebiyatı

Bu edebiyat daha çok iç isyanlarda ve halk ayaklarında kullanılır. 19. yy'da aruz ölçüsüyle kullanılan bu edebiyatımız cumhuriyet döneminden sonra, farklı edebiyat akımlarından etkilenerek hece ölçüsüyle kullanılmaya başlamıştır. Beş hececilerin bazı özelliklerini taşıyan bu edebiyat Bazı toplumsal olaylarda oldukça sık kullanılmıştır. Bazı zamanlarda tek başına işe yaramayan bu edebiyat yanına iç mihraklar edebiyatını da alarak etkisini artırır. Bu edebiyatla daha çok Osmanlı döneminde karşılaşsak da en güzel eserleri cumhuriyet döneminde görmekteyiz. Örneğin; "1968 Devrimci Çı-

kışı dış mihrakların işidir." "1977 Taksim Katliamı iç ve dış mihrakların ortak işidir." "Roboski katliamı dış mihrakların işidir". Hatta koca Osmanlının yıkılışının iç ve dış mihrakların işi olduğu söylenir.

B. İç Mihrak Edebiyatı

Bu edebiyat genelde tek başına kullanılmaz. Daha çok dış mihrak edebiyatına yardımcı bir edebiyattır. Osmanlı döneminde çokça örneğiyle karşılaştığımız bu edebiyat elbetteki günümüzde kullanılmaktadır. Ancak başından ciddi bir evrim geçiren bu edebiyat daha çok "marjinal edebiyatı" olarak tanınır.

Postmodernizmden oldukça etkilendiğinden kaynaklı böylesi bir isim alan bu edebiyata oldukça fazla örnek verebiliriz.

"Osmanlı'da Yeniçeri ve Şark İsyancıları cumhuriyet döneminde birçok Alevi ve Kürt katliamı bu edebiyata başlıca örneklerdir. Günümüze en yakın ve hala etkisini sürdüren örnek ise Gezi Parkı protestolarıdır. Mihrak edebiyatın alanları ve kullanımı bu edebiyat halk katliamları, halk isyanları, toprak kaybı ve kazanımı, iç işlerine karışma, iktidarı devirme ve yasa değiştirme, genel ve yerel seçimler sürecinde kullanılır.

Örnek 1; halk, iktidarın despot yapısına ve uygulamalarına isyan eder. Sokaklara çıkar "demokrasi istiyoruz" der. Ve günden güne sayıları artar. İşte tam bu sırada milliyetçi duygular kullanılarak dış mihrak edebiyatı devreye sokulur. Ve devlet büyüklerinde birisi çıkıp ki, bu genelde başbakan olur, açıklama yaparak halkı uyandırmaya, daha da kalabalıklaşmalarını engellemeye

çalışır. “Bu dış mihrakların işidir, oyuna gelmeyin hükümetimizi devletimizi yıkmaya- yıpratmaya çalışıyorlar, oyuna gelmeyin evinize dönün” der. Bir süre bekler büyüklerin bu açıklamasının aynısını devletin daha küçükleri ve medyanın açıklaması izler. Bir süre daha beklerler olmadımı tutmadımı işte o zaman bir süredir hazırladığı zaten yapılan iç mihraklar nam-ı diğer marjinal edebiyatı devreye sokulur. Ve böylece dış mihraklar edebiyatı desteklenmiş olur. Bunu da yine devlet büyüklerinden birisi yapar, istihbaratımız sağlam denilir. Tıpkı dış mihrak edebiyatında olduğu gibi devletin küçükleri ve medya yeniden devreye girer. Bu edebiyatın kullanımın da medya oldukça etkilidir. Çeşitli video ve fotoğraflarla güçlendirilir. Daha inandırıcı olması için yüzlerce kişi gözaltına alınır. Bu sayı binleride bulabilir. Bu inandırıcılığı daha da güçlendirmek için onlarca hatta tutuklanıp hapse konur. Formüle edecek olursak, mihrak edebiyatı = medya+ polis+ asker çarpı ölüm, yaralanma, tutsaklık bölü halk isyanı.

Örnek 2; Suriye; Mihrak edebiyatının temsilcileri Suriye örneğinde olduğu gibi dış mihrak konumuna düşerler hatta buna bayılırlar.

Çapulcular

Çapulcular bir halk katmanı olup oldukça genişler. Kelime kökü itibariyle “çap” kelimesinden gelir. Halkı temsil ettiği için çapı dar etkisiz anlamında kullanılmak ve değersizliği ifade etmek üzere yanına “ul” alır ve oluşturur. Yani aslında çapul halkı ve değersizliği ifade eder. “cu” eki ise daha çok “satıcı” eki olarak kullanılır. ve çapulcu oluşur. Yani çapulcunun anlamı halkı-değersizleri satan anlamına gelir “lar” eki ise tamamen masum bir ektir ve sadece çoğul işlemi görür sayı belirtme işine yarar. Çapulcular daha çok yukarıda mihrak edebiyatında bahsettiğimiz halk isyanlarında ortaya çıkarlar. Demokrasi isterler, hak, hukuk, emek, özgürlük derler. Halkın bağrından kopmuş mağsum insanlardır aslında. Çapulcuların kökeni halka dayandığı için halka bağları oldukça güçlüdür. Çok espirilli, şakacı, yaratıcı, yardımsever, duyarlı, çevre korur ve hayvan severdirler.

Apolitik gibi görünselerde oldukça politiklerdir. Toplumda her kimliği içlerinde barındırırlar. Kadınları, erkekleri, LGBT bireylerini, çocuğu, yaşlısı her kesimden kimlik vardır. Çapulcuların ulusu yoktur hepsi insandır. Birbirinden komik döviz hazırlamaya ve yazılama yapma, tweet atmaya bayılırlar.

Bir kaç örnek verecek olursak; “korkma la biziz halk”, “TOMA’ladıkça kaçan ateş böceğisin”, “Piknik tüpünü çakmakla kontrol eden halka biber gazı işlemez” vb. bu örnekler çoğaltılabilir. Ülkemizin her yanında çapulcularla karşılaşmamız mümkündür. Ancak çapulcularda kendi içinde resmi çapulcular ve resmi olmayan çapulcular olmak üzere ikiye ayrılır.

A. Resmi Çapulcular

Bu çapulcular devlet onaylı, tasdikli hatta TSE damgalı çapulculardır. Resmi çapulcuların TMS’de resmi vardır. Zaten birçoğu da hapistedir. Resmi çapulcular aslında “iç mihrak” yani “marjinal edebiyatına” maruz kalan çapulculardır. Çapulcuların tipik özelliklerini içlerinde barındırırlar. Resmi çapulcuları tutuklanma halleri de oldukça komiktir. Örneğin plajdan gözaltına alınan bir çapulcu TMS, Adliye ve Hapishane koridorlarında parmak arası terlik ve şortla gezmek zorunda kalmıştır. Bu çapulcu tarihe parmak arası terlik ve şortla tutuklanan ilk çapulcu olarak geçmiştir. Yine ha çıktık ha çıkacağız diye kıyafetle oturup bekleyenler, kantin listesi yapmayıp bir hafta aç kalan çapulcular vardır. Resmi çapulcuları diğer çapulculardan ayıran tek fark çapulculuğun dibine vurmuş olmalarıdır. Tabi birde çapulcu başı vardır. Başsız çapulcu olmadığından bedeninin üzerinde baş bulunan her çapulcu, çapulcu başıdır. Bu başlar genelde örtünmeyi severler çünkü kahraman olarak tanınmayı sevmezler. Gazlı suda banyo yapmaya, yaşlı gözlerle limon sıkmaya birde çaya bayılırlar

B. Resmi Olmayan Çapulcular

Bu çapulcular devlet tarafından onaylı olmayan çapulculardır. TMS de resmi bulunmaya bu çapulcular dışarda ve özgürdürler. Bir kısmı tutuklanma, TSE damgası yeme tehdidiyle karşı karşıya olsa da büyük bir çoğunluğu işinde gücünde hatta bir kısmı tatildedir. Resmi olmayan çapulcuları da 2 ye ayırmak mümkün. Birinci resmi çapulcuları serbest bırakmak için uğraşanlar ikincisi bu durumu fırsat bilip “genç çapulcular yaz kampında buluşuyor” diyenler. Tabi birde çok ender de olsa tanımlanamayan çapulcular vardır. Buna en büyük ve tek örnek Şafak Sezer’dir.

Sınavda Çıkabilecek Sorular

- 1) Mihrak edebiyatını ayaklar üzerinde diken kimdir?
- 2) İç ve dış mihrak edebiyatı arasındaki fark nedir?
- 3)Resmi olan çapulculara örnek veriniz?
- 4) Mihrak edebiyatına bir örnek veriniz?
- 5)Resmi olmayan çapulculara örnek veriniz?
- 6)Dış mihrak edebiyatı tutmazsa başvurulması gereken edebiyat hangisidir?
- 7)Resmi olan çapulcuları özgürleştirmek için ne yapılabilir?
- 8)Çapulcuların duvar yazılarına üç örnek veriniz
- 9)Yerel seçimlerde mihrak edebiyatçıların izleyebileceği yolu anlatınız?
- 10)Halk isyanında çapulcuların rolü nedir?

Bir Gezi Direniş Tutsağı

Gezi Parkı Direnişi ve Bir Liseli Üzerindeki Etkileri

Ülkemizin tarihi dönemeçlerinden biri olan, Gezi direnişi iki ayı aşkın bir süreyi arkasında bıraktı. Bende Gezi isyanında liseli bir genç olarak sokaklarda yerimi aldım. Bugün ise milyonlarca insanın demokratik hakkını kullanarak katıldığı bu eylemlerden kaynaklı iki aydan fazladır tutukluym. Böylesi tarihi bir süreç üzerine birçok farklı kesim tarafından değerlendirmeler yapıldı ve yapılmaktadır. Bende bir liseli genç olarak yazdığım bu yazıda Gezi direnişi ve bu direnişteki gençliğin, liseli gençliğin rolünü değerlendireceğim

Toplumunu bir bütün olarak değerlendirdiğimizde bunun en önemli kesimlerinden birinde gençlik olduğunu görüyoruz. Bu kesimin neden önemli olduğunu değerlendirelim. Gençlik bulunduğu yaş itibarı ile toplumun en dinamik, gelişmeye öğrenmeye hazır ve sorgulayan kesimidir. Ve daha bir çok olumlu özelliği içinde barındıran gençlik, hem ezen hemde ezilen sınıf cephesinden önemli bir yerde durmaktadır.

Egemenlerin tarihin her kesitinde gençlikle karşı karşıya gelmemek için, gençliği toplumsal sorunlardan uzak tutmaya çalışmıştır, çalıştırmaktadır. Kirli politikalarını her zaman gençlik üzerinde eksik etmeyen egemen sınıf büyük bir orandan bu politikalarında da başarılı olmuştur. Özü itibarıyla yozlaştırma, bastırma, sindirme, ötekileştirme ve benzeri politikalarıyla bizim politikleşmemizi, toplumsal sorunlara duyarlı olmamızı ve ezilen halkımızın yanında olmamızı, yani kendi haklarımızı istemeyi “bir değil bütün” olmamızı engellemektedir.

Durum böyleyken ülkemizin tarihi olaylarından biri olan Gezi Direnişini iki ana başlık altında değerlendirelim. Değerlendirmemizin ilk başlığı sürecin öznesi olan kitlelerdir. Bir diğer başlığı ise egemenler ve onun süreç karşısındaki refleksif saldırıdır.

Gezi Direnişi Kitlelerin Eseridir

İstanbul Gezi Parkıyla başlayan direniş kısa sürede ülkemizin dört bir yanına sıçradı. Birçok farklı bileşeni bir araya getiren direniş, kitlelerin kendi güçlerini görmesine de vesile oldu. Bu süreçte toplumun her kesiminden farklı

bileşenlerin, ortak mücadelesiyle direniş gün gün büyüdü. Ve farklı eylemliliklerde devletin korkulu rüyası oldu. Yediden yetmişe herkesin bulunduğu yerden ve koşullardan eylemlere destek vermesi bu sürecin en önemli halkalarından biridir. Halkın birbirinde güç alarak büyük bir dayanışma ve ortak bir çalışma içine girmesiyle direniş ateşi harmanlanmıştır. Gezi direnişinin temelinin atılmasında ve duvarın örülmesinde liseli Mehmet'in harç taşınmasıyla, ev kadını Zeynep'in tuğla taşınmasıyla, işçi Ethem Sarıslük'ün kalıp çakmasıyla, yani bütün halkın seferber olmasıyla, Gezi duvarı kitlelerin eseri oldu.

Artık Hiç Bir Şey Eskisi Gibi Olmayacak

Farklı seslerin ortak mücadelesiyle alevlenen Gezi direnişi, bu farklı seslerle büyük bir üretimi sağladı. Sürece göre şekillenen farklı eylem biçimleri, sloganlar vb. birçok şey bu farklı seslerin, düşüncelerin, fikirlerin birleşmesiyle ortaya çıktı. Mao Zedung'un “Yüz Fikir Akımı Yarışsın” şiarının net ve somut göstergelerinden biri oldu. Farklı bileşenlerle örülmeye çalışılan duvar daha da sağlamlaştı diyebiliriz. Bu bileşenin üretiminden ortaya çıkan “**artık hiç bir şey eskisi gibi olmayacak**” sözü ise benim en çok dikkatimi çeken ve bu direnişin özünü somut bir şekilde ortaya koyan söz oldu. Çünkü tarihi kanlarla, bastırma ve

sindirme politikalarıyla yazılmış bir ülke var. Bu ülkenin halkı her hak arayışında, her hak gasplarına karşı sesini çıkardığında da ya katledilmiş ya da tutsak edilmiştir. Her defasında korkutulmaya, sindirilmeye çalışılmıştır. Gezi direnişi de bunun en son örneklerinden biridir.

Bu ülkenin halkı 12 Eylül, 1 Mayıs 1977 Taksim, Roboski, 1938 Dersim, Çorum katliam örneklerinde olduğu gibi sürekli öldürülmüş, bastırılmıştır. Geçmişte yaşadıklarından kaynaklı halkımız sesi uzun süredir görece kısık kalmıştır. Ancak Gezi Parkındaki ağaçlar bir değil bütün etti halkı. Yılların sessizliği yırtıldı. Dayanışmayı, hak gasplarına karşı durmayı, direnmeyi, tekrar gün yüzüne çıkarttı. Bununla beraber halkımız hep bir ağızdan her sokakta, barikat başında, pencerede “ Bu daha başlangıç mücadeleye devam..” sloganlarıyla haykırdı. “Artık hiç bir şey eskisi gibi olmayacak” şiarıyla her yeri direnişe çevirdi. Halkın artık sırtını dayayacağı bir ağaç var. O ağaç, ağaçlar da biziz, bizleriz yani halkız. Gün kalkın güvenceceği, dayanacağı ağaç olmak için çabalamanın günüdür diyebiliriz.

HalkaYönelik Saldırıları

Egemenlerin bu süreçteki saldırıları, tavrı, tarihinden öğrendiğinin bir göstergesiydi. Binlerce polisi, medyasıyla, TOMA' larıyla, kurşunlarıyla, halka saldırmayı, bastırmayı, sindirmeyi, öldürmeyi, tarihinde olduğu gibi kendisine görev biçmişti. Milyonların sokaklara döküldüğü bu süreçte, bir yandan acizliklerinden kaynaklı halka hakaret ederken bir yandan da eylemleri bölmeye, parçalamaya ve bitirmeye çalıştı. Marjinaler, iç mihrak dış mihrak gibi oyunlarıyla direnişi sindirmeye çalıştı. Devlet, Ethem'i, Ali İsmail'i katletmekle, insanları hapishanelere tıkamakla, direnişi bastıramayanca, hemen dış mihrak iç mihrak, marjinal oyunlarına başvurdu. Benim şahsen kafam bu marjinal konusuna takıldı. Milyonların sokaklarda olduğu bir yerde kim marjinal, ya da marjinal kalıyor çok merak ediyorum? Ya da halkın hak gasplarına karşı sokaklara çıkması nasıl dış ve iç mihraklara bağlandı? Bu arada iç mihrakların kim olduğunu anlamış değilim. Dış mihrakları gelince şunu sormak istiyorum: Emperyalistler iş birliği yapan, emperyalizmin taşeronluğunu yapan kim? Bunun cevabı net ve bellidir belirtmeye gerek yok. Durum böyleyken dış mihrak emperyalistler oluyor. Doğal olarak onlarla el sıkışanda iç mihrak oluyor. O zaman halkımızın dış ve iç mihraka karşı tepkisini koyması, sokakları alevlendirme doğaldır.

90 Kuşağı

Yazımın başında gençliğin önemi üzerine kısa bir aktarılmıştı. 90'lı kuşak olarak adlandırılan gençlik,

Gezi Direnişinin en önemli taşlarından biriydi. Yozlaşmış, apolitik olarak ifade edilen gençlik bence bu direnişte o kabuğu yırttı. Yıllardır gençlik üzerinde yürütülen yozlaştırma, apolitikleştirme vb. politikaları bu direnişle birlikte boşa düştü diyebiliriz. Ama tam olarak düşmedi. Çünkü bu direniş gençliğin politikleşmesine bir yol gösterdi. Önemli olan bundan sonraki süreci değerlendirmektir. Gençliğin öneminden bahsederken onun içinde barındırdığı dinamikler bu sürecin rolünü belirler. Gezi Direnişinde de gençlik içinde barındırdığı dinamiklerle misyonunu oynadı diyebiliriz. Bunu hepimiz direniş sürecinde de gördük. Kendi içinde örgütlü bir tavır sergilediği gençliğin, örgütlü bir güce ihtiyacı olduğu net bir şekilde açtı.

Önemli olan gençliğin bundan sonraki süreçte örgütlü gücü olup, şu süreçteki ihtiyaca cevap olmaktır. Şunu da belirtmek gerekiyor ki; gençliğin her yerde sokağa çıkma nedeni farklıydı. Her ne kadar temel nedeni bir olsa da, bulunduğu alanın koşullarına, ihtiyacına, sorunlarına göre değişiyordu. Bu nedenle gençliğe giderken gençliğin öz sorunlarını iyi tahlil etmek gerekiyor.

Lise Gençliği

Bir diğer alt başlığımız olan liseli gençliğin, diğer gençlik katmalarından pek farkı yoktur diyemeyiz.

Liseli gençlik de bulunduğu yaş itibarıyla ve eğitim durumu nedeniyle, sokakta olma nedeni farklıydı. İçerisinde taşıdığı dinamiği her yerde refleksif eylemlilikleriyle ortaya koyan liseli gençlik bulunduğu dönem itibarıyla örgütlenmeye en açık kesimdir. Liseli gençliğin bizler açısından önemi, süreçteki etkisiyle beraber geleceği temsil etmesinde ve şekillenmeye açık olmasında yatmaktadır. Gezi direnişiyle birlikte açığa çıkan enerji muhalif olma süreci, en çok bu kesim üzerinde etki bırakmış ve en çok bu kesim üzerinde kimliksel şekillenmesi üzerinde pay sahibidir. Şöyle ki; nasıl ki bir 68 kuşağı varsa devrimci tarihimizde artık birde Gezi Kuşağı jenerasyonu vardır.

Bitirmeden önce belirtilmesi gereken ana nokta, süreçten geriye kalanlar olmalıdır. Forumlar, eylemler hala sürerken ve bu anlamda direniş yeni biçimlerde devam ederken, konumuz özgülünde gençlik dinamiğiyle kendi eksikliğimiz sınanmalıdır. Bu anlamda oradaki, andaki gerçekliğimizle süreci yakalayamayacağımız ortadadır. Kitlelerin sorunları, gündemleri, politik pratiğimizin ana damarı olmadan örgütlenmek ancak hayal görmek olur. Kitlelerin kendi gücünü bu kadar gözümüze soktuğu bize tekrar hatırlattığı bir dönemde bu gücü yakalamak, gücün gündemleriyle mümkündür ve bu noktadan da gelişimimizin anahtarı olacaktır.

Liseli Bir Gezi Direniş Tutsağı

“Yeni” Kültür Başkenti İSTANBUL

Taksim’de 27 Mayıs’ta başlayan ve bugüne kadar inişli çıkışlı bir hatta ilerleyen isyan süreci yaşadık. Polisin atağa geçmesiyle halk gençliği ayağa kalkmış baretini, gözlüğünü ve maskesini de alarak defansa doğru koşmaya yani sokakları savunmaya çıkmıştı. Sokaklarda ise bariyerlerin en önlerinde yerini alarak kendi geleceğini geleceksizleştirilenlere karşı bir duruş bir direniş göstererek safını göstermişti.

Taksim’in kazanıldığı 1 Haziran günü, gençlik kendi bildikleri yol ve araçlarla polislerin gaz bombalarına, tazyikli sularına ve plastik mermilerine karşı devrimcilerle birlikte çatıştı. Polisin kaçmasıyla beraber insanlar bir savaşı kazanmanın coşkusuyla Taksim Meydanı’na akıyordu. İstiklal Caddesi’nden yürüyen herkes böyle bir anı ilk defa yaşamış olmanın vermiş olduğu şaşkınlıkla etrafına bakıyor ve yeniden yürüyordu. Tabi ki oradan geçenlerin dikkatini çeken ilk şey muhakkak duvar yazılamaları olmuştur... Yaşanan olaylar iktidara yönelik kendilerini ifade eden, kendi duvar gazetelerini köşelere asan Büyük Proleter Kültür Devrimindeki gençlik ruhuna benziyordu. İktidara karşı bir çift sözü olanlar ya doğaçlama slogan atıyor ya da bir sprey kapıp duvara yazılama yapıyordu. Kısacası herkesin tabi ki bir diyeceği vardı ve bir şekilde kendi politikliğinin el verdiği kadarıyla ifade ediyordu. Bu ifade biçimi sosyal medyada, barikatlarda, gezi parkında, forumlarda kısacası gençliğin olduğu her yerde ortaya çıktı. Halk gençliğinin duruşu ve söylemleri ilk olarak sosyal medyadaki sözlüklerde başlayıp daha sonra facebook ve twitter’ın yaygınlaşmasıyla ironikliği, iğneleyiciliği ve mizahi yönünü doruğa çıkardı. Bilgisayar ortamında olan 90 kuşağı önündeki ilk fırsatı çok iyi değerlendirerek sokaklara kendisini taşıdı. İsyân sürecinde iktidarın ve onun “sol” görünümlü Kemalist kliğin ideolojik saldırılarına, manipülasyonlarına ve dezenformasyonlarına karşı uyanık davranabildi. Gezi isyanını etkisiz kılmak için her türlü köylü kurnazlıkları egemenler tarafından uygulanmaya çalışıldı. Akabinde AKP hükümetinin “şehir müzesini” ve “halk oylamasını” dillendirmesi, CHP kendi mitingini Taksim’e yönlendirmesi boşuna değildir. Ne var ki halk gençliği bizlerin düşünemeyeceği refleks bir şekilde sloganlar üreterek bu Ali Cengiz oyunlarını gezinin doğasına uygun şekilde bozup bir kenara fırlatıp attı.

Mustafa Keserin askerleriyiz, Çare Drobba, Biber gazı sık bakalım vb... yüzlerce slogan tüm kesimler tarafından benimsendi.

Dünya tarihine baktığımızda ortaya çıkan isyanlar,

açıya çıkardıkları enerjiyle farklı bir kimliğe, farklı bir şeye dönüşür buna daha basitinden yeni bir kültürün doğuşu da diyebiliriz. Türkiye’deki isyan pratiğine baktığımızda ise halk gençliğinin çıkarmış olduğu tepki ve kültürün yönü devletin işleyişini hedef almıştır. Bu takınılan tavrın araçları ve biçimleri bakımından bırakın devrimcileri, demokratları tüm kesimin sıradanlaşmış argümanlarını, klişeleşmiş söylemlerini solda sıfır bırakmıştır. Dipten yüze çıkan dilin artık herkes için milat olacağı kesindir.

Gezi isyanıyla ilgili birçok değerlendirmelerde ve tespitlerde bulunuldu. Ne var ki meselenin asıl yakıcılığına bakmak gerekiyor. Önemli olan burada asıl dikkatin biz YDG’lilerin ne öğrendiğidir ve bundan sonra ne yapacağı ve sürece nasıl müdahalelerde bulunacağıdır. İsyân sürecinde halk gençliğinin tavrı, politikliği ve direnişi faşist diktatörlüğün manevralarına, saldırılarına karşı meydanlarda kök söktürse de diğer geri yanlarını da gösterdi. Gezi isyanında halk gençliğinin olaylar karşısında çıkarmış olduğu pratiği ve kültürü olduğu gibi alamayız. Bizler kitlelerden kitlelere sloganını bu nokta da iyi kavramalı ve kitleyle uygun bir dil tutturarak tartışmaktan çekinmemeliyiz.

Bizlerle birlikte alanlara inenler gördüğümüzde aramızdaki farkı ayırt etmek zor olmasa gerek. Kitleye ne kadar yabancı oluşumuz ve dil sorunumuz rahatlıkla fark ediliyordu (bu diğer gençlik örgütleri içinde geçerlidir). Bu farkların oluşmasının sebebi bizlerin “devrimci” kalıplarımızın olması, dışarıya kapalı oluşumuzdan kaynaklıdır. Bu kalıpların var olması ve dışarı kapalı olmamızın altında üzerimizden atamadığımız bir anlayış sorunu olarak sektöristizm yatmaktadır. Deneyimlerimizi kendi alanlarımızda tartışıp bir analizini çıkartıp pratiğe dökmeliyiz. Bu anlayış sorunlarımızı ancak kitlelere giderek yenebiliriz.

Biz YDG’liler yeni bir kültür, yeni bir dünya istiyorsak bunu kitlesiz yapamayacağımız kesindir. Fakat onlardan öğrendiklerimizi kendi perspektifimizden süzerek yine kitlelerle birlikte pratiğe sürmeliyiz ancak böyle ileriye, yeni olana doğru ulaşabiliriz. (İstanbul’dan bir YDG’li)

FORUM

Polis Terörüne Karşı Koyalım, Haklarımıza Sahip Çıkalım!

Bu yıl tarihe geçen bir “Gezi Ayaklanması” yaşadı Türkiye. Özellikle 90 kuşağı olarak bahsedilen kuşak aktif bir şekilde direnişin içerisindeydi. Uğruna 5’i genç olmak üzere 7 şehidin verildiği bu direniş pratikte çok şey öğretti bizlere. 7’den 70’e herkes devletin gerçek yüzünü çok net bir şekilde gördü, çünkü devlet tüm hünerlerini sergilemekten bir an bile olsun geri durmadı. Bu zamana kadar iyi polis olarak göstermeye çalıştığı kolluk kuvveti süreç boyunca halka karşı terör estirdi. Gençlik üzerine yoğunlaşan polis, gözaltılar ve tutuklamalarla, ayaklanmada aktif olarak bulunan gençleri türlü türlü yöntemlerle direnişin dışına itmeye çalıştı.

Ve Polisler Bu Sene Üniversitelerde...

“... devlet üniversitelerinde artık güvenlik gücü olarak çok kısa zamanda onu da söylüyorum artık biz özel güvenlik değil, devletin kendi güvenlik güçlerini üniversitemize yerleştireceğiz. Çünkü buralarda da çok farklı şeylerin olduğunu görmek yaşamak bizi ayrıca bir sorumluluğa itiyor.” (Tayyip Erdoğan, 13 Temmuz) diyen Tayyip Erdoğan nam-ı diğer “Özel Güvenlik Yasası”ndan bahsediyor. Yasayla birlikte gelen düzenleme ile “özel koruma memuru” adı altında yeni bir birim oluşturuluyor. Bu koruma memurları özel güvenlik ile polis arasında bir konumda olacak deniliyor. Artık polisler stadyumlarda, üniversitelerde, yurtlarda görev yapacaklar. Her ne kadar adına “koruma memuru” deseler de gerçekte polis olarak görev yapacaklar. Çünkü Emniyet Genel Müdürlüğü’ne bağlı, özlük hakları polis özlük haklarıyla aynı ve polisin sahip olduğu tüm yetkilere sahip olacaklar.

Üniversitede polisin özel güvenlikle ortak noktası ikisinin de insanları rahatsız edici noktada duruyor olmasıydı. Ama iş resmîyete döküldüğünde tabii ki farklılıklar oluyor. Üniversitede öğrenciyi daha rahat fişler konuma gelecekler. Rahatlıkla gözaltı işlemi yapabilecek mesela. Olaylara daha rahat müdahale edebilecek, biber gazı kullanacak, silah kullanacak kısacası orantısız gücünden yeterince faydalanabilecek.

Gezi’de Katleden Polis Okulda “Koruma” Memuru!

Üniversitede polisin ne işi olabilir ki? Üniversiteyi kimden koruyacaksınız! “Öğrenci farklı düşünüyor, Gezi sürecinde de bir hayli önlendeydi. Şimdi de üniversitelere dönüyorlar” düşüncesiyle polis getiriliyorsa “vay halimize”... Bilim ve topluma hizmet kavramlarıyla mayalanması gereken üniversitelerde, neo-liberal politikalar ekseninde; bireyci, rekabetçi ve sermayenin ihtiyaçlarına cevap olabilecek bir nesil yetiştirilmek isteniyor. Ancak Gezi isyanıyla birlikte ayaklanan gençliğin nelere kadir olabileceğini gören devletin korkuları büyümüş ve saldırıya geçmişlerdir. Yeni yasalarıyla, fişlemeleriyle, burs kesme tehditleriyle, okullara yerleştirecekleri polisleriyle gençlikte yeni bir korku duvarı örmeye çalışan devlet ODTÜ ayaklanmasıyla gençliğin gücünü tekrardan görmüştür.

Devlet, üzerinde travmatik bir etki yaratan, Gezi Ayaklanması çok korkutmuş olsa gerek ki dilinden bir an olsun düşürmüyor Gezi’yi. Devletin Eylül sendromu daha okulların açılmasına kalmadan ODTÜ’den doğmuş ve ülkeye yayılmıştır. Eylül’e dair sistemin yaptığı hazırlıklar kâr etmemiş, sokaklar yeniden alevlenmeye başlamıştır.

İstanbul Valisi Hüseyin Avni Mutlu polis şiddetiyle ilgili “**yer yer orantısız güç kullanıldığını kabul ediyorum ama kimseye ‘git şunun kafasını ez’ demediğim için vicdanım rahat.**” aymazlığında demeçler verebiliyor kaldı ki bizde vicdanı olmayanlardan gerçek bir vicdan muhasebesi yapmasını beklemiyoruz. Ancak devlet cephesinden gelen açıklamalar polis terörünün tekrar tekrar gündeme geleceğinin sinyalini veriyor.

Yapılan faşist hazırlıklara, devlet ve polis terörüne karşı atacağımız en sağlam adım örgütlenmek olacaktır. Daha bundan 2 ay önce gözlerimizin önünde 7 canımızı alan ve hiç bir şey olmamış gibi ortalıkta dolaşan katillerin üniversitelerimizde cirit atmasına izin vermeyeceğiz! Onların yaptığı hazırlıklara, Gezi direnişinin ruhuyla karşılık vereceğiz. Ve biz halk gençliği üniversitelerden sesleniyoruz; **ÖR-GÜT-LE-NE-CE-ĞİZ!**

direnODTÜ#BAŞKALDIRIYORUZ direnODTÜ#BAŞKALDIRIYORUZ

direnODTÜ#BAŞKALDIRIYORUZ direnODTÜ#BAŞKALDIRIYORUZ

ODTÜ'de 6 Eylül günü gerçekleşen polis saldırısını protesto etmek ve ağaçların kesilmesiyle yapılacak olan otoyolun yapımını durdurmak için 8 Eylül günü binlerce insan 100. Yıl Migros önünde toplanarak, otoyol şantiyesine yürüdü. Kitleye polis, akrep ve TOMA'larla saldırıya geçerken saldırı sırasında yoğun bir şekilde plastik mermi kullanıldı. "*Kahrolsun bağzı yollar*" ve "*Gökçek elini mahallemden ODTÜ'den çek*" yazılı 100. Yıl İnişiyatifi imzalı pankartların açıldığı eylemde, yoğun polis saldırısı sonucu direnişçiler ara sokaklarda ve 100. yıl pazarı önünde barikatlar kurarak taşlarla polise karşılık verdi. Direnişçiler, polis saldırısına karşı ses bombası kullandı. Eylem sırasında birçok gözaltı yaşanırken, çok sayıda insan yaralandı. Dirseğine plastik mermi ve vücuduna gaz bombası isabet eden bir YDG'li yaralandı.

"Tuzluca'yır faşizme mezar olacak!"

Aynı gün Fethullah Gülen ve Cem Vakfı tarafından Tuzluca'yır'da yapılmak istenen Cami-Cemevi projesine tepki için inşaat alanına yürümek isteyen Tuzluca'yırlılara polis azgınca saldırdı. Tuzluca'yır'da neredeyse meydana çıkan bütün ara sokaklarda barikatlar kuruldu. Barikatlarda evlerden getirilen koltukların ve ara sokaklarda kaldırımlara bırakılmış suların olması dikkat çekti. Polis saldırısından direnişçadrları da nasibini aldı. Direniş sırasında sık sık "*Faşizme karşı omuz omuz*", "*Her yer ODTÜ her yer direniş*", gibi sloganlar atılırken, Partizan ve YDG'liler de mahallede halkı Sivas,

ODTÜ'ye kaskları, copları, gaz bombaları, TOMA'ları ve akrepleriyle girmeyen çalışan polis yine yanıldı.

ODTÜ'ye girmek o kadar kolay değildi!

Roboski, Reyhanlı'nın ve Gezi şehitlerinin hesabını sormaya, polis saldırısına karşı mahalleyi savunmaya çağıran ajitasyonlarla ara sokaklarda dolaştı. Polis saldırısına karşı havai fişekler de kullanıldı.

Çatışmalar 9 Eylül gününde gün boyunca devam etti. İnşaat tepki gösteren Tuzluca'yır halkı binler olup inşaat alanına yürüdü. Polisin saldırısıyla çatışmalar mahallenin dört bir yanına yayıldı. Partizan ve YDG'nin aktif olarak yer aldığı direnişte sık sık "*Faşizmi döktüğü kanda boğacağız*", "*Önderimiz İbrahim İbrahim Kaypakkaya*" sloganları atıldı.

Kitlenin kararlı duruşu sonucu polis Tuzluca'yır Meydanı'nı terk etmek zorunda kaldı.

#direnODTÜ; Her Yer Direniş

ODTÜ'de yaşanan polis saldırısı ülkenin dört bir yanına yapılan eylemlerle protesto edildi.

6 Eylül günü İstiklal Caddesinde biraya gelen yüzlerce kişi "*diren ODTÜ*" Taksim seninle sloganlarıyla yürüdü. Polisin saldırısıyla başlayan çatışmalar 24.00'e kadar devam etti.

7 Eylül günü benzer şekilde İstiklal caddesinde toplanan binlerce insan "*Diren polis, Tayyip seninle*", "*Diren Rojava Taksim seninle*", "*diren ODTÜ Taksim seninle*" sloganlarıyla yürüdü çatışmalar gece yarısına kadar devam etti.

Aynı gün İstanbul Yeni Demokrat Gençlik'te yaptığı çağrıyla saat:19.00'da Taksim Mis Sokakta toplanarak direnişçilerle birlikte saldırıyı protesto etti. Kadıköy Altıyol'da bir araya gelen binlerce kişi ise rıhtma doğru sloganlarıyla yürüdü. ODTÜ saldırısı, Mersin, İzmir, Denizli, Kocaeli ve Eskişehir'de olmak üzere ülkenin birçok yerinde yapılan eylemlerle protesto edildi.

GENÇ KADIN

Genç Kadınların özgürleşme umudu ve öfkesiyle başkaldırıyor, mücadeleye devam ediyoruz...

Gezi Ayaklanması ile sokağa taşan milyonların öfkesi, alanları, meydanları zapt, biber gazını bal eyledi. Direniş, her kesimden insanın sokağa çıkması ve kendi rengini vermesiyle vücut buldu. Direnişte aktif bir mücadele yürüten genç kadınlar direnişin büyük bir kesimini oluşturuyordu. Polis gaz sığırdığı kırmızı elbiseli genç kadınlarla birlikte, panzerin tazyikli suyuna karşı göğsünü siper eden genç kadının barikat önündeki duruşları direnişin birer simgesi haline geldi.

Göğün yarısı kadınlar, evlerine geri dönmek üzere sokaklarda barikatların en önlerinde yerlerini aldılar.

Erkek egemen devletin, kadın kimliği üzerinden kurmuş olduğu iktidar her gün bir yenisini geliştirdiği politikalarıyla, kadın bedeni üzerinden karar almaya devam etmekte iken kadınlar Gezi direnişiyle sokakların öznesi olduklarını 'benim bedenim benim kararım' sözlerini haykırarak kanıtladılar.

Toplumsal muhalefette sığrama yaratan Gezi İsyanında politik özne olarak yer alan kadınların mücadelesine de ivme kazandırmıştır. Kadınlar kaybedilen haklarını geri almak, yaşam alanlarına sahip çıkıp, korumak için Gezi Parkı eylemlerindeydi. Tüm bunların yanında Gezi direnişine katılan milyonların öfkesi çoğu zaman cinsiyetçi küfürlerle sokağa yansımaktaydı. Gezi eylemlerinin devam ettiği süreçte kadın örgütleri direniş sırasında atılan cinsiyetçi sloganlara ve yazılmalara karşı refleks bir eylem örgütleyerek: 'Küfretmek Tacizdir, Küfretmeden Diren' sloganlarıyla Gezi direnişinde kullanılan eril dile müdahale etti. Ve sonrasında Gezi eylemlerinde atılan cinsiyetçi küfür ve yazılmalarda azalmayla birlikte, direnişte açığa çıkan eril dil yapılan forumlarda politik gündemlerden biri oldu.

İftar programına katılan yazar Ömer Tuğrul İnançer'in hamile kadınlara yönelik "*Hamileliği davul çalarak ilan etmek bizim terbiyemize aykırıdır. Böyle kararla sokakta gezilmez. Her şeyden önce estetik değildir. 7-8 aydan sonra anne adayı biraz hava almak için beyinin otomobile biner, biraz dolaşır. Sonra akşam üstü çıkarlar. Şimdi ise maşallah, kanatsız kanatsız televizyonlarda uçuşuyor. Ayıptır ayıp. Bunun adı realizm değildir. Bunun adı terbiyesizliktir.*" sözleri kadın bedeni üzerinde ve bir tahakküm kurmak istemesine karşı kadınlar #direnhamile eylem-

leri yaparak egemenlerin kadın bedeni üzerinden söylemlerine karşı bir direniş örgütledi.

#Başkaldırıyoruz, Sokaklardayız!

Kadınlar artık sokaklarda. Sokakları da terk etmeyecekler. Gezi İsyanında barikat başlarında kendilerine toplum tarafından biçilen rolleri terk etmiş, başkaldırıyorlar, "**Bu daha başlangıç mücadeleye devam...**".

Gezi İsyanında egemenlerin korkulu rüyası haline

gelen direniş, polisin tam yetki hakkıyla birlikte orantısız gücünü ayyuka çıkardığı yoğun saldırılar yaşandı. Ve egemenler kadınların gezi eylemlerindeki cesaretini sindirmeye yönelik politikalarını kadına bedeni üzerinden saldırarak gerçekleştirdi. Öncesinde kadın bedeni üzerinden söylemleri ile (hamile kadın) başlayan saldırılar, gözaltına alınan kadınların ve LGBT bireylerin bedenlerine yönelik cinsel taciz ve şiddetle devam etti. Bedenlerimiz üzerinden

yürütülen tüm saldırı politikalarına karşı genç kadınlar olarak direniyor ve **başkaldırıyoruz**.

Diren Elif, Kadınlar seninle!

Şakran Hapishanesi'nde Gezi Tutsağı Elif Kaya'ya ince arama adı altında gardiyanlar tarafından yapılan çıplak arama işkencedir. Devletin kadın bedenine yönelik saldırıları yıllardır sokaklarda, alanlarda, karakollarda ve hapishanelerde devam ederken biz kadınlar bu saldırıları örgütlü bir mücadele ile geri püskürteceğiz. Elif bu işkence karşısındaki direnişiyle yıllardır gözaltında, hapishanelerde cinsel tacize, tecavüze uğrayan, işkence gören kadınların mücadelesinin sesi olmuştur. YDG'li kadınlar olarak başta yoldaşımız Elif olmak üzere kadınlara yapılan tüm taciz, şiddet ve saldırılar karşısında mücadele ederek, ataerkil düzenden hesap soracağız!

Göğün yarısı kadınlar Gezi İsyanının ruhuyla artık daha güçlü. Genç kadınlar gezi isyanını büyütme için; Gezi şehitlerinin, tacize, şiddete uğrayan kadınların hesabını sormak için sokaklarda, alanlarda, forumlarda, üniversite ve liselerde mücadeleye devam ediyor,

#BAŞKALDIRIYORUZ!

Elif'ten Mektup Var;

Sabahın erken saatlerinde bir baskın bekliyorsun önce. Sonra gözaltına alınma sahneni. Dışarıdaysan yani kalabalık içerisindeysen şanslısın. Çünkü kafada dipçik olmuyor genelde. İşte en fazla yerde sürükleniyorsun, biraz darp ediliyorsun. Gizlice kulağına birkaç tehdit fısıldanıyor. Ama baskını evinde karşılıyorsan durum her zaman bu kadar iyi olmuyor. Kapıyı açtığına tanımadığın bir kalabalıkla karşı karşıyasın. Ve işte tanışma süreci... “*Yat yat yat*” diye bağırarak, kafana dipçiği dayayan “*güvenlik memurları*”.

Sonunda malum arama süreci başlıyor. Bazen kameralar kaydediyor aramayı, o anlarda muazzam bir kibarlık, alınan-bakılan her şey alındığı yere alındığı şekliyle koyuluyor. Kameranın kayıttan olmadığı anlarda ise küfürler, hakaretler, tehditler eşliğinde her şey talan ediliyor. Ve arama sonlanıyor.

Sonra gözaltı süreci başlıyor. Polisler, savcılar, hâkimler... Sana yöneltilenleri duyduğunda kendini tutamayıp gülmekten “*korktuğun*” sorular. Tabii bütün bunlar prosedüre uygun olsun diye, ne derler “*adet yerini bulsun*” diye yapıyor işte. Tabii biz o sırada “*ne gerek var bu kadar prosedüre*” diye düşünüyoruz. Biraz bedensel yorgunluktan ama esasta yeni bir alana gitmenin heyecanından ve yarattığı meraktan “*bir an evvel gideyim hapishaneye*” diyorsun. Sonra bütün prosedürler bitince tanıdık-tanımamak bir sürü sesin oluşturduğu slogan sesleriyle ve alkışlarla uğurlanıyorsun.

Birbirine zıt iki karşılama töreni

Hapishaneye varıyorsun. Orada da iki karşılama töreni seni bekliyor. İlki hapishanenin hazırladığı tören. Takdir edersiniz ki bu pek hoş bir karşılama olmuyor. Ama esas olan diğeri zaten. O da kalpleri seninle atanların hazırladığı dostane bir “*tören*” işte. Yeni gelen her tutsak eskilere de heyecan, burukta olsa bir parça da mutluluk kaynağı oluyor. Hapishanenin bütün rutini kısa bir süreliğine bozuluyor.

Tanırma, anlama, algılama süreci başlıyor. Nedenini uygulayanların da çok fazla anlamadığı bir sürü prosedür burada seni bekliyor. Sonra geçmiş olsun, hoş geldin gelmeye başlıyor. Bunlar önemli bir motivas-

Yarın çıkacak gibi umutlu, uzun yıllar kalacak gibi planlı...

yon kaynağı oluyor zaten. Sonra burayı hem fiziksel hem de psikolojik olarak olmak istediğin yere çevirme çalışmaları başlıyor. Bir tek buna engel olmayı başaramıyorlar zaten. Fiziksel ya da psikolojik olarak her türlü işkenceyle karşılaşman muhtemel.

Dışarıda akıp giden hayattan ve mücadeleden seni kopardık için hapishanenin her gün yeni bir keyfi uygulamasıyla karşılaşabiliyoruz. Ama bütün bu çırpınışları nafile. Yine de başarıyoruz; gökyüzüne dikenli çerçeveden bakarken yıldızların en çok ve en net görüldüğü yerdeymiş gibi hissetmeyi, havalandırmada en fazla 15 adımdan ibaret yürüyüşleri yaparken, uçsuz bucaksız ormanlarda yapılan uzun yürüyüşlerdeymiş gibi hissetmeyi ve öğreniyoruz bütün bu karanlığı bilincimizin ışığıyla aydımlatabileceğimizi. Bu anlarda daha net anlıyoruz, bir insan ömrüne eşdeğer süreyi bu mekânlarda geçirebilenlerin, hapishaneye ilk girdiklerinde taşıdıkları umudu nasıl büyüterek buralardan çıktıklarını.

Yarın çıkacak gibi umutlu, uzun yıllar kalacak gibi planlı...

Yaşanılmaz, düşünülmez kılmak, bütün güzelliklerden soyutlamak için özel olarak hazırlanmış bu yerlerde, yaşamayı, düşünmeyi, paylaşmayı, üretmeyi öğrendiğinde burada geçirdiğin zamanı bedenlerimizin değil bilincelerimizin özgürleşeceği günlere yapılan hazırlıklar başlıyor. Sonra “*sanki yarın çıkacakmış gibi umutla ama uzun yıllar kalacakmışın gibi planlı-programlı yaşamaya*” başlıyorsun. Bütün bunlara birde taksim ayaklanması gibi tarihi bir sürecin tutsağı olma durumun eklenince, daha başka bir coşku sarıyor her yanı, umutlar başka bir tonda yeşeriyor.

Dışarıdan gelen sesleri daha net duyuyoruz şimdi. Fı-sıldamıyor, olan gücüyle haykırıyor; bu daha başlangıç mücadeleye devam... Bu sloganı bir yerden hatırlıyoruz, kısa bir süreç önce meydanlarda milyonlarca insanla birlikte haykırdığımız bizim sloganımız. Demek ki şuan yalnızca biz atmıyoruz bu sloganı, mekânlar farklı ama yine aynı anda aynı sloganı atıyoruz. Gerçekten hiçbir şey eskisi gibi olmayacak!

Gezi direniş ruhunu karalayamazsınız

Tutuklanmamızın üstünden 2 ayı aşkın bir süre geçti. Bu arada birkaç gazetede, dergide benim gibi Gezi tutsağı arkadaşlarımın, mektuplarına, mesajlarına rastlıyorum ve coşkuyla okuyorum. Ben de daha önce defalarca kez size kendi ağzımdan bir şeyler söyleme girişiminde buldum. Bazen de diğer gezi tutsağı kadın arkadaşlarla birlikte bir şeyler söylemeye çalıştık. Maalesef yazdıklarımızı hapishane duvarlarını aşmayı başaramadı. Keyfi uygulamalarıyla meşhur Şakran Hapishanesi, bıkmadan usanmadan

#tacizedirenenElif'i yalnız bırakmıyoruz!

Erkek egemen devletin kadına yönelik düşmanlığı egemenliğinin tarihi ile paraleldir. Kadınları kimlikleri üzerinden ayrımcılığa, şiddete mahkûm eden eril anlayış mücadele içindeki kadınlara yönelik cinsel taciz ve tecavüzlerle teslim alma yoluna daima başvurmuştur.

Özellikle son 10 yıllık AKP hükümetleri döneminde evinde oturması, 3-5 çocuk doğurması ve onlara bakması vb. için tüm ideolojik, politik, ekonomik argüman ve araçlarını kullanan devleti, kadınlar bir kez daha “şaşırtarak” Gezi İsyanında yeri almıştır. Üstelik de yüzde 50'nin üzerinde bir katılımıla...

Elbette bu durum, devlet açısından kabul edilemez bulunmuş, tez elden bu kadınların evlerine gönderilmesi için tedbirler alınmaya başlanmıştır. Bunun ilk yolu tabii ki niteliğine uygun olarak başta cinsel olmak üzere her türlü şiddeti devreye koymaktı. Nitekim, direniş sırasında, gözaltında ve tutuklanarak götürüldükleri hapishanelerde kadın direnişçilerin onurları cinsel tacizlerle ayaklar altına alınmaya çalışılmıştır.

İşte **Elif Kaya**, tam da devletin bu politikalarının bir sonucu olarak tutuklanarak götürüldüğü Aliğa-Şakran Kadın Hapishanesi girişinde “ince arama” adı altında çıplak arama dayatmasıyla fiziksel ve sözlü tacize uğramış, direnişi karşısında da fiziksel şiddet görmüştür.

Gezi isyanının intikamını almak isteyen devlet İz-

mektuplarımızı karaladı ya da el koydu. Ama bizde bıkmadık “Gezi parkının” direnişçi ruhunu hapishanelere taşıma sorumluluğumuzu hiçbir zaman unutmadık. Bu mektupları hapishanenin denetimi dışında sizlere ulaştırmaya çalıştığımızda ise tacizlere maruz kalıyoruz. Hakkımızda soruştur-malar açılıyor, cezalar veriliyor. Yine bıkmadan usanmadan yazıyoruz size, yazmaya da devam edeceğiz.

Şimdi yaratıcılığımızın sınırlarını zorluyoruz, sizi kendi sözcüklerimizle selamlamak için. Umarım okuyabilirsiniz, bilirsiniz ki yüreğimiz hala sizinle birlikte meydanlarda, alanlarda, parklarda atıyor.

Hepinizi sevgiyle selamlıyorum.

(*Elif Kaya/ Aliğa Şakran Kadın Hapishanesi*)

mir'de başlattığı “cadı avı” kapsamında gözaltına alınarak tutuklanan Elif Kaya'ya yönelik cinsel taciz hapishane içinde de devam etmiştir.

Avukat görüşüne çıkartılırken yine “ince arama”ya tabi tutulmak istenen Elif, gardiyanların hem sözlü hem de “ince arama” dayatmasıyla fiziksel taciz ve şiddete uğramıştır. Elif'in bu tutum karşısındaki direnişi de hapishane idaresi tarafından bir aylık görüş yasağı ile “cezalandırılmak” istenmiştir.

Tacize direnen Elif tüm baskılara karşı direnmeye devam ederken, kuşkusuz en büyük gücü başta biz kadın yoldaşları, dostları olmak üzere onun yanında olanlardan olacaktır/almaktadır.

Bizler, Yeni Demokrat Kadın olarak, tüm kadınlara, ilerici, demokrat kamuoyuna, yurtsever ve devrimcilere tacize diren Elif'e destek olmaya çağırıyoruz.

Yeni Demokrat Kadın

Homofobi ve Toplumsal Cinsiyet Üzerine

Homofobi kelime anlamı olarak kısaca eşcinsellere, eşcinselliğe duyulan korku, nefret ve ayrımcılığı içerir. Hemen hemen her zaman her yerde eşcinsellere karşı geliştirilen homofobinin yansımalarını görürüz ya da duyarız. Bu durum bazen sözlü tacizken bazense fiziksel müdahaleye kadar gider/gitmiştir. Elbette homofobi doğuştan zihnimizdeki levhaya yazılmış bir davranış biçimi değildir. Homofobinin psikolojik, sosyolojik, ontolojik veya ideolojik birçok sebebi vardır. Sistem bu davranış biçimini çeşitli toplumsal kurumlar vasıtasıyla kontrol eder. Bunların başında “toplumsal cinsiyet” kavramı gelir. Bundan kaynaklıdır ki iğdiş edilmeye değer bir başlık olarak karşımızda durmaktadır.

Toplumsal cinsiyet bizim için erkek veya kadınlar arasında ki biyolojik ve toplumsal farklılıktan ziyade cinsiyet davranışının ne kadar doğal ve doğuştan veya toplumsal ve “erkek” icadı olduğu anlamını taşır. Nihayetinde sistem toplumsal cinsiyeti üretirken kendi konumuna göre “erkek” ve “kadını” şekillendirir. Aksi sistem için tehlike arz etmektedir. İnsanlar bebeklik döneminden itibaren bu şablon içerisinde şekillendirilmeye çalışılır. Erkek bebeklere mavi kız bebeklere ise pembe kıyafet giydirilmesi bunun ilk ayağıdır. Sonra ki çocukluk sürecinde ise erkeğin ve kadının misyonu(!) çok daha aşikâr bir şekilde çocuklara edindirilir. İlk oyuncağı silah olan, dışarda ki serbest zaman dilimi kız çocuğuna göre bir hayli fazla olan erkek çocuk şimdiden

bu yaşta misyonunu edinir. Tıpkı kız çocuğunun bebekle oynayıp serbest zaman dilimini(!) evde evcilik oynayarak geçirmesi gibi. Okul dönemi ve sonrasıyla beraber sistem çok keskin bir şekilde olmamakla beraber kadınları hemşirelik vb. “hafif” işleri verirken erkeği de yine onun toplumsal konumuna uygun işlere yönlendirir. Sistem böylece kendi bekasını sağlar. Aile ve din kurumlarının devamlılığı ile kadın edilgen hale getirilir. Bu durum sistem için elbette bir emniyet sübabı olacaktır(mevcut toplumsal kurumların sürekliliğini sağlama, kadını ucuz iş gücü olarak istihdam etme, kriz anında ilk atılanların kadınlar olması gibi).

İş hayatında İngiliz işgücünün %40'ından fazlası kadın olmasına rağmen, onlar ağırlıklı olarak “kadın işle-

*rinde” yoğunlaşmışlardır. Çok az sayıda kadın mesleğinde zirveye ulaşmakta; çok azı mühendislik ve bilim gibi erkek alanlarına girmekte, çok azı yönetim kurulunda yer almaktadır. Kadınlar düşük ücretli, ilerleme fırsatı sınırlı olmayan işlerde, kötü koşullarda çalışırlar ve hatta sendikalar yasaların tanıdığı fırsat eşitliğine rağmen onlara karşı ayrımcı davranırlar.**

Eşcinseller daha genel de ise eşcinsellik beraberinde getirdiği kültür ile geleneksel toplumsal cinsiyetle oldukça çatışmaktadır. Bundan kaynaklı ki kapitalizm eşcinselliği de kendisine ciddi bir tehlike olarak görür ve ortadan kaldırılması/asgari düzeye indirilmesi için doğrudan heteroseksüellere korku pompalar. Bunu medya, din, okul vb. toplumsal kurumlarla gerçekleştiren sistem eşcinselliği sökülüp atılması gereken –bu olmuyorsa dahi görünmez kılma- bir çıban olarak görmektedir. Kapitalizm bir çarksa şüphesiz ki eşcinsellik kavramı kapitalizmin dişlilerine giren bir çomaktan hiç de farksız değildir. Bundan kaynaklıdır ki homofobiyi de kendi elleriyle yaratır/destekler. Sistemin bu kültüründen nemalanan(!) bizler içimizde ki homofobiyi öldürmeliyiz. Unutmamalıyız ki eşcinsellerin özgürlüğü heteroseksistleri de özgürleştirir.

***Kaynakça: Slattery Martin, 2007, Sentez Yayıncılık, İstanbul**

İstanbul YDG

KOLEKTİFİN SESİ

#BAŞKALDIRIYORUZ

Polis Defol Üniversiteler Bizimdir!

27 Mayıs'ta başlayan ve 31 Mayıs'tan itibaren bir ayaklanmaya dönüşen Taksim Gezi direnişinin yarattığı sinerjinin etkilerinin sürdüğü ve hareketin yeni patlamalar için güç biriktirdiği bir süreci yaşıyoruz.

Kısa süre içinde ülkenin dört bir yanında milyonlarca insanın devlet/polis şiddetine karşı sokakları doldurduğu, barikat barikat direndiği ve korku duvarlarını yıktığı günleri yaşadık. Ezilen, sömürülen, horlanan tüm kesimlerin doğrudan içinde yer aldığı, bileşeni olduğu Haziran Ayaklanması aynı zamanda kitlelerin birlikte mücadele etme ve dayanışmayı büyütmeye bağlamında önemli birikimler yarattığı bir sürece ev sahipliği yaptı. Yığınlar, faşist teröre kendi yöntemleri ve geliştirdikleri dille karşı koyarken tüm yaratıcılıklarını ortaya serdi. Orantısız zeka esprileri, sloganları isyanın en öne çıkan yanları oldu. Ayaklanmanın kuşkusuz en çok konuşulan, üzerinde yorum- polemik yapılan kesimi ise biz gençlik-halk gençliği oldu. Barikat başlarındaki militan tavırları, bitmek tükenmek bilmeyen enerjisi ve yaratıcılığıyla gençlik sürecin en hareketli ve dinamik öznesiydi. Halk gençliği direnişin adım adım örülmesinde, devlet güçlerinin püskürtülmesinde ve alanların kazanılması önemli bir rol oynadı. Bu mücadelede Ethem'i, Mehmet'i, Abdullah'ı ve Amed Lice'de Medeni'yi ölümsüzler kervanına uğurladık.

Haziran Ayaklanmasıyla adeta özdeşleşen **"bu daha başlangıç mücadeleye devam"** şiarı geleceğin sahibi biz gençlik için özel bir önem ifade ediyor.

"Anlat Tayyip Anlat heyecanlı Oluyor"

Çünkü düzenin sahipleri biz gençliğe karanlık bir gelecek vaat ediyor. Yürürlüğe sokulan neo-liberal politikalarla eğitim hakkımızın her gün biraz daha gasp edildiği, parası olmayan için eğitimin giderek daha fazla zorlaştığı günleri yaşıyoruz. Bologna Projesi çerçevesinde eğitimde atılan adımlarla, adeta mantar gibi türeyen özel üniversitelerle, dershaneler yetmezmiş gibi şimdide dershanelerin özel okullara dönüştürülmesi projeleriyle eğitim hakkımızın önüne kalın duvarlar çekiliyor.

4+4+4 ile ilköğretimden liseye, YÖK Yasa Tasarısı ile

yükseköğretimde daha gerici ve yoz ve ezberci bir eğitim sistemini inşa etmenin derdine düşen egemenler, gerçekte eğitimi ayrıcalıklı bir kesimin ulaşabileceği bir alan haline getirmeyi, buna ulaşamayan geniş bir kesimi ucuz işgücü olarak sömürmeyi hedeflemektedir. Hâkim sınıfların saldırılarını yalnızca bununla sınırlı değildir. Ne düşüneceğimize, nasıl yaşayacağımıza, ne dinleyeceğimize kadar yaşamımızın her alanına küstahça müdahale eden AKP hükümeti, toplumu daha fazla muhafazakarlaştırma politikalarını yaşama geçirirken her adımda biz gençliğe saldırmaktan geri durmuyor. Her konuşmasında biz gençliğe hakaret eden, sözü bir şekilde gençliğe getiren Erdoğan'ın tutumu, bu yaklaşımın en yalın ve açık halini yansıtmaktadır. Başbakanından bakanlarına devletin her kademesinden yetkilinin biz gençliği dillerinden düşürmemelerin gerçek nedeni ise bizden duydukları korkudur.

"Direnişe Hoş Geldiniz"

Sistemin sahiplerinin bizler için daha fazla ölüm, açlık ve sömürü anlamına gelen politikalarına karşı sokağa çıkanların en önünde gençliğin olması bu korkunun nedenidir. Erdoğan'a ODTÜ'yü dar eden, Gezi Ayaklanmasında direnişi ve yaratıcılığı ile göz dolduran biz gençlik, onların kabusu olmuştur. Sistemin üniversitelerin açılmasıyla birlikte tüm güçlerini seferber ederek teyakkuza geçmesi bundandır. Onlar, bizim Haziran ayaklanmasında geleceğimize sahip çıkacağımıza; hak ve özgürlüklerimize sahip çıkacağımıza dair mesajımız doğru okumaktadır. **"Eylül Sendromu"** direnişin büyümesinden duydukları telaşın bir ürünüdür.

Koca bir ülkeyi gözaltı ve tutuklamalar, yasaklarla hapis-haneye çevirmek isteyen AKP hükümeti bu hedefine üniversitelerimizi de dahil etmiştir. Bugüne kadar hak ve özgürlük talebimize ÖGB'lerle saldıranlar, mücadelemizin geliyeceği öngörüsüyle mevzilerini tahkim etme yoluna gitmiştir. Bundan sonra okullarımızda ÖGB'ler yerine doğrudan polis görev alacaktır. Böylece egemenler, özerk, demokratik üniversite talebimizi bastırmanın hesaplarını yapmaktadır. Bizden Ethem'i, Abdullah'ı, Mehmet'i, Ali İsmail'i ve Medeni'yi katledenlerle aynı kampüste yan yana oturmamız, onlarla aynı yemekhanede yemek yememiz istenmektedir.

“Üniversiteler Bizimidir“

Yeni Demokrat Gençlik olarak üniversitelerimize polis sokulmasına böylece özerk, demokratik üniversite; bilimsel, parasız, ana dilde eğitim, mücadelemizin engellenmek istenmesine karşı sesimizi yükselteceğiz.

YDG olarak “#BAŞKALDIRIYORUZ; Polis Defol, Üniversiteler Bizimidir“ şiarıyla bir kampanyanın startını veriyoruz. Kampanyamız, temelde eğitim hakkımıza sahip çıktığımız, taleplerimizi daha fazla haykırdığımız buradan hareketle Taksim Gezi Ayaklanmasıyla geniş yığınlar nezdinde daha fazla teşhir olmuş polisin üniversitelerden uzaklaştırılması somut talebiyle yürütülecektir.

Faaliyetimizin bulunduğu hemen her alanda hazırlık toplantılarında, amaç ve hedeflerini, içeriğini tartıştığımız kampanyamız devlet/polis terörünü teşhir ettiğimiz, özerk, demokratik üniversite talebimizin daha güçlü bir şekilde dile getirdiğimiz bir sürece ev sahipliği yapacaktır. YÖK Yasa Tasarısının geri çekilmesi, Bologna Projesinin iptal edilmesi, eğitim hakkı kapsamında temel taleplerimizdir.

Taksim Gezi Ayaklanmasının kampanyamızın temel çıkış noktası olmasından hareketle; Gezi şehitlerinin sorumlularının bulunması ve cezalandırılması, Gezi tutsaklarının serbest bırakılması; Gezi parkının açılması, Gezi Parkında Topçu Kışları ve AVM Projesinin iptali taleplerimizdendir. Elbette, milyonlarca insanın sokağa çıkmasında hatırı sayılır bir yeri olan polis terörünün bir an önce son bulması taleplerimizin arasında yer almaktadır.

YDG divan toplantısıyla birlikte ete kemiğe büründürerek daha da somutlayacağımız kampanyamız, tüm alanlarda biz

YDG'lilerin enerjik, yaratıcı ve özverili faaliyetleriyle ilerleyecek, geliyecektir.

Belirlenen bu hedefler doğrultusunda, ajitasyon ve propaganda bağlamında, Gezinin “*orantısız zeka*“sından ilham alarak yaratıcı bir tarz geliştirmek elimizdedir. Kampanya kapsamında çıkarılacak merkezi afiş ve broşürün dışında, şiarımızın yazılı olduğu önlükler, şapkalar çıkarmak, duvar gazeteleri hazırlamak, düzenli stantlar açmak, bu stantlarda Gezi şehitlerini, direnişini ve taleplerimizi görünür hale getirmek, okullarımıza taleplerimizin, Gezi şehitlerinin olduğu pankartlar asmak, YDG dağıtımlarını kitlesel bir biçimde üniversitenin ya da kentin merkezi yerlerinde sesli ajitasyonlarla dağıtmak yapılabilecekler arasındadır.

Daha Güçlü Bir YDG!

Bununla birlikte her alanın kendi özgül gündemleriyle kampanyayı işlemesi faaliyetimizin etkisini büyütecektir. Sözelimi; Antakya, Gezi Ayaklanmasında iki şehit vermiş, Suriye gündemini ise olanca ağırlığıyla yaşayan bir bölgedir. Bu alanda kampanyamızı Suriye'deki son gelişmeler, TC'nin buradaki rolü ve devlet/polis terörü üzerinden yürütmek daha etkili olacaktır. Benzer biçimde Amed de, Rojava'da yaşanan gelişmeleri ve Medeni'nin katledilmesini kampanya gündemleriyle birleştirmek doğru olacaktır.

Kampanyamız ağırlıklı olarak üniversiteleri hedeflese de liselerde etkin bir biçimde yürütülmelidir. Eğitimin paralı hale getirilmesi, eğitim hakkının gasp edilmesi ve faşist disiplin yönetmeliği bağlamında kampanyamız liselerde etkin bir biçimde yürütülmelidir.

Kampanya boyunca YDG örgütlülüklerinin geliştirilmesi, kurumsallaşması yönünde adım atma; çevre çeperimizde bulunan ilişkileri örgütlenme hedefiyle hareket etmek gerekecektir. Daha canlı, daha politik ve sürece daha fazla müdahale eden bir YDG yaratmayı önümüze hedef olarak koymamız doğru olmalıdır. Kampanyamız bakımından önemli gündemlerden biri 6 Kasım olacaktır. Yerel 6 Kasım eylemleriyle karşı karşıya getirilmeden merkezi düzeyde gençlik örgütleri tarafından gerçekleştirilecek güçlü, birleşik ve kitlesel bir 6 Kasım protestosu gençliğin gündemlerinin geniş emekçi kesimlere ulaşmasına daha fazla hizmet edecektir.

Kampanya boyunca diğer gençlik örgütleriyle görüşmeler yapmak, ortaklaşabildiğimiz gündemler etrafından ortak hareket etmeyi, birlikte iş yapmayı zorlamak doğru olacaktır.

Haziran Ayaklanmasında başkaldırdık, isyanımız “Eylül Sendrom”larımızı gerçek kılacak; üniversitelerimize sahip çıkacak, polisi def edeceğiz. Gezi şehitlerinin bize devrettiği direniş bayrağını yükseltecek, onları unutmayacağız!

Ha Rojava Ha T. Kürdistanı TC Aynı: Eski Tas Eski Hamam

Kuzey Afrika'da Tunus ile başlayan isyan dalgası Suriye'yi de etki altına almıştı. Suriye Kürdistan'ında Kürt ulusu 19 Temmuz 2012'de rejimi kovarak kendi yönetim organlarını kurdu. Suriye'deki iç çatışmalardan kaynaklı Esad etkisiz kalmış ve Kürtleri karşısına alamamıştır. Kürt Yüksek Konseyi çatısı altında özerklik isteyen Kürt ulusuna karşı TC, El-Kaide uzantısı olan örgütleri himayesi altına almış ve Kürtlere karşı katliam yapmalarına destek vermiştir. El-Kaide'ye bağlı çeteleri askeri ve lojistik yönden destekleyen ve çetelerin Türkiye sınırları içerisinde barınmalarını sağlayan devlet, Tel Aran ve Tel Hasıl'da bu çeteler tarafından katledilen çoğu çocuk ve kadın 70 kişinin ölmesine neden olmuştur. PYD'nin açıklamasına göre cihatçı çeteler aynı zamanda yüzlerce Kürdü kaçırarak öldürüyor ya da esir tutuyor. Mısır'da "Müşlümanlar katlediliyor" diye faşist cuntaya sert tepki gösteren Erdoğan, El-Nusra tarafından Suriye'de katledilen müslümanları görmezden geliyor.

Suriye Kürdistan'ında ki Kürt ulusunun kazanımlarını ortadan kaldırmak için El-Nusra gibi çeteleri destekleyen TC, aynı zamanda Nusaybin- Qamişlo, Serêkaniyê- Ceylanpınar, Kobani- Murşitpınar kapılarının insani yardım kapsamında açılmasına izin vermiyor. Özellikle Akçakale ve Kobani sınır kapılarının açılmamasının sebebi bu kapılardan El-Nusra'nın girişi yapmasıdır.

26 Ağustos'ta Esad tarafından atıldığı iddia edilen kimyasal silahın sonuçlarını gösteren videolar medya tarafından yayınlanmıştır. Ağız birliği edercesine kimyasal silahı Esad'ın attığını söyleyen burjuva-feodal medya aynı söylemi Irak işgalinde Saddam'ın da kimyasal silaha sahip olduğunu söylüyordu. Esad ve Saddam gibi diktatörlerin kimyasal silaha sahip olmadığını söylemiyoruz. Emperyalist ülkeler bu söylemi Suriye'yi işgale uygun hale getirmek için bahane olarak kullanmaktadır. ABD askeri işgale girişmek yerine kuklalarını kullanıp onları savaşa sokmaya çalışmaktadır.

Keza bu "Gönüllüler Koalisyonu"na ilişkin Erdoğan G-20 zirvesine giderken Esenboğa havalimanındaki açıklamasında; "Biz şu anda her türlü koalisyonun içerisinde yer almaya hazır olduğumuzu söyledik. G-20 zirvesi bu konuları da görüşme bakımından çok önemli bir zirve olacak." dedi. (Radikal 05.09)

Özellikle TC'nin "gönüllü" olması Rojava ile birebir alakalıdır. Daha önce Irak'ta kurulan Federal Kürdistan'ın bir örneğini daha istemeyen TC, Suriye'deki Kürtlerin kazanımlarına saldırmayı planlıyor ve emperyalist işgali destekliyor.

YPG Güçleniyor!

Son süreçte Salih Müslim ile iki kere görüşülmesi "göstermelik" adımlardır. En başından PYD'ye PKK'nin kolu diye manşetler atıp gayri-meşru göstermek isteyen TC, uluslararası arenada karşılık bulamayınca göstermelik görüşmelerde bulunmuş, kurulacak özerk yönetim hakkında bilgi almışlardır.

15 Eylül'de toplanması düşünülen, Kürdistan'ın dört parçasından meydana gelecek Kürt Ulusal Kongresi KÖK 25 Kasım'a ertelendi. Hazırlık komitesinin KDP Temsilcisi Dr. Kemal Kerküki, basında yer alan "Komitenin kongre modeli ve delegasyonun parçalara göre dağılımı hususlarında anlaşamadığı" nı yalanlayarak sebebin Federe Kürdistan bölgesindeki seçimler olduğunu söyledi. Ancak Rojava'da yaşanan katliama kadar sınır kapılarını açmayan Barzani Rojava'daki Kürtler üzerinde etkinlik kurup petrol rezervleri üzerinde söz sahibi olmak istiyor.

Bu nedenle çoğunluğu elinde bulunduran PKK-PYD ve PJAK'ın delege sayısına karşı çıkıyor. TC ise Barzani'nin etkinliğini arttırmasından yana. PKK'nin gücünün artacağı korkusuyla Barzani'yi etkin hale getirmek istiyor. Ancak YPG etki alanını genişletiyor ve El-Nusra ise bölgede iyice sıkışmış durumda. Bir ihtimal olarak TC Rojava'ya askeri işgal girişiminde de bulunabilir. Ancak bu ihtimalde zayıf duruyor. Rojava'da rüzgar Kürtlerden yana esiyor.

AMED YDG

Denge Ciwane

Gezi'den Rojava'ya, Eylül'de Sokaklara!

Stratejisini Rojava' yı yok etmek üzerine kurgulayan TC devleti ideolojik/politik hamleleriyle deyim yerindeyse madalyonun diğer yüzünü göstermektedir. Rojava'ya yönelik saldırıları gündeme getirmek, Suriye'ye olası bir emperyalist saldırıdan Rojava'nın da ciddi bir biçimde etkileneceği unutulmamalıdır.

“Zamanı gelmiş bir fikrin karşısına dikilme gücüne hiçbir ordu sahip değildir” diyor Victor Hugo.

Ülkemiz tarihine geçen Gezi Ayaklanması da göstermiştir ki halkın öfkesi karşısında hiçbir güç duramaz. Yaklaşık bir aylık süreç boyunca devletin acizliği gözler önüne serilmiştir. Sürekli bir karalama çabasına giren dönem sözcüsü AKP hükümeti, aldığı darbeye yönünü şaşırmıştır. Ayaklanmanın şiarlaşan sloganlarından biri haline gelen *“Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak”* vurgusu hem bizler açısından hem kitleler açısından çarpıcı bir vurgudur. Gezi Ayaklanmasında elbette ki her noktada değinilecek, tartışılacak, öğrenilecek pratikler ve eylemler bulunmaktadır. Bunlardan biride can alıcı bir sorun olarak karşımıza çıkan Kürt Ulusal Sorunu'dur. Başlangıcı itibariyle medyanın yandaşlığını erken gören ve buna göre şekillenen bir kitle gerçekliği ortadadır. Sosyal medya üzerinden *“Biz yıllarca Kürtleri, bu kanallardan mı izledik”* tarzı paylaşımların olması ve kitleler nezdinde bunların tartışılması önem arz ederken, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını göstergesidir. Elbette ki bunun tamamlayıcısı, ön açıcı rol oynanmasında esas görev omuzlarımızdadır. Keza kitlelerde Kürt sorununa karşı bakış açısında ki *“değişimi”* ileriye taşımının önü bir nevi de olsa açılmıştır.

Halkımız üzerinde ki devletin ideolojik/politik hamlelerinden biri olan şovenizm zehrini temizlemek, buna uygun politik hamleler atmak sürecin göğüsleneceğinin göstergelerinden biridir. Öte yandan Lice'de *“çözüm”* süreci içerisinde karakollaşmaya yönelik devletin yarattığı ortama karşı gelişen bir direniş sonucu Medeni Yıldırım katledilmiştir. Bunun akabinde batı illerinde Lice'de yaşanan katliama karşı büyük bir tepki gelişmiş ve çoğu yerde eylemler gerçekleştirilmiştir. *“Yeni başla-*

yanlar için Kürt Sorunu: Lice” deyimini pratiksel anlamda kendini hissettirmiştir. T.C devleti bu olayı *“uyuşturucu meselesi”*, *“birbirlerini vurdular”* diyerek ucuz demagojilerle üstünü kapatmaya çalışsada kitlelerin öfkesi içinde boğulmuşlardır. Medeni ve Ethem' in ailelerin buluşması ve Ali İsmail Korkmaz'ın cenazesine katılımları eli kanlı faşistlere korku salmaktadır. Bu yüzdendir ki başta belirttiğimiz gibi hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır. Ancak somut durumu değerlendiremeyecek sürecin gerisinden gelirse bizler için bu şiarında bir anlamı kalmayacaktır.

Devletin *“Eylül”* sendromunu gençlik olarak üniversitelerde, semtlerde ve her alanda somut adımlarını atmanın zamanıdır.

Roj(a) we ava!*

Suriye'de yaklaşık iki yıldır süren iç savaşla birlikte

Suriye Kürdistan'ında 19 Temmuz 2012 Rojava devriminin tohumları atıldı. PYD-YPG'nin etkili olduğu Kürt Yüksek Konseyi önderliğindeki Kürt ulusu bir yıllık süre içerisinde kendine üçüncü bir yol çizdiğini belirterek ilerliyor. T.C devleti geçen süre içerisinde Rojava'yı, ülke özgülünde var olan Kürt Ulusal Hareketi yanında yeni bir tehdit olarak gördü. Bu sıkışmışlığın içinde geçen sene PKK'nin başlatmış olduğu alan hâkimiyeti ve akabinde açık grevleri devleti köşeye sıkıştırdı.

TC devleti rahat bir nefes almak için "çözüm" sürecini işletmeye mecbur kaldı. Bugün bakıldığında hala bir adımın atılmamış olması, devletin Gezi Ayaklanması'dan tutulmuş da Rojava'ya kadar dilinin değişmemesi faşist niteliğini gözler önüne sermektedir. Rojava'ya karşı devletin El Kaide'yle ilişkili örgütlere silah, cephane ve lojistik yardımlarda bulunduğu ve yeri gelince silahlı eğitim kampı kurduğu bilinmektedir.

Bunun son ayağı olarak 16 Temmuz günü Serêkaniyê'de YPG güçleriyle başlayan çatışma bütün alanlara yayılmıştır. 100'e yakın ölümlerin olduğu ayrıca El

Nusra'nın 400'e yakın rehine aldığı bu katliam, YPG tarafından püskürtülmüş/püskürtülüyor. Elbette ki bu ilk ve son olmayacaktır. T.C devletinin burada ki korkusu Rojava Devrimi'nin Kürt Ulusal Sorunu'na getireceği katkılar ve ekonomik sebeplerdir. Rojava, coğrafyası gereği önemli bir konuma sahiptir.

Bilindiği üzere Cizîre'nin Rimelan bölgesinde bulunan petrol Suriye'dekinden daha fazla, Kerkük ile eş değer bir potansiyele sahiptir. Diğer taraftan Cizîre doğal kaynak zenginliği bakımından Rojava'nın kalbini oluşturmaktadır. Elbette ki bu durum hem emperyalist güçler hem taşeronları için önem teşkil etmektedir. 16 Temmuz'da başlayan saldırıların bir diğer ve önemli ayağını bu nokta oluşturmaktadır. T.C'nin bir yandan PKK ile görüşüp diğer yandan çeteler aracılığıyla Rojava'ya yönelik savaş politikaları gözden kaçırılmaması gereken bir noktadır. PYD eşbaşkanı Salih Müslim'le

Rojava üzerine görüşmek isteyen ve görüşen T.C devleti, diğer yandan o tarihlerde İstanbul'da ÖSO- El Kaide toplantısına ön ayak olmuş, bu toplantı sonucu Rojava'ya saldırma kararı alınmıştır.

Stratejisini Rojava'yı yok etmek üzerine kurgulayan TC devleti ideolojik/politik hamleleriyle deyim yerindeyse madalyonun diğer yüzünü göstermektedir. Burjuva-feodal medya Suriye'de kullanıldığı söylenen kimyasal silah meselesinden yola çıkarak PYD'nin kimyasal silahlarının olduğunu öne sürmüştür. Bunun amacı tamamen Rojava üzerinde baskı kurmak ve oraya yönelik bir müdahalenin gerçekleşmesine alt ayak oluşturmaktır. El Nusra'nın 16 Temmuz'da başlattığı saldırılar boyunca T.C devleti daha önce de belirttiğimiz gibi silah, cephane ve lojistik destek yanında yaralanan

çete üyelerini Türkiye'de bulunan hastanelerde tedavi etmiştir. Kanlı politikalarında sınır tanımayan T.C, El Nusra'nın camilerden "Kürtlere saldırı ve tecavüz helaldir" vb. anonslar yapmasına sesini çıkarmamış, katliamı din üzerinden meşrulaştırmaya çalışmıştır.

Rojava'ya gönderilen yardımların ulaşmaması için sınır kapıları kapatılmıştır. Sonuç olarak Rojava'ya yönelik gerçekleşen katliama sessiz kalınması tamamen çıkarlar doğrultusunda ortaya çıkan bir durumdur. Rusya'nın Rojava'da gerçekleşen katliamı kınaması taktiksel hamleden başka bir şey değildir. Aynı Rusya, Esad rejimi tarafından bir süre önce Halep'teki Kürt mahallelerine yapılan katliamları da görmezden gelerek, sessiz kalmıştır.

Rojava'ya yönelik saldırıları gündeme getirmek, Suriye'ye olası bir emperyalist saldırıdan Rojava'nın da ciddi bir biçimde etkileneceği unutulmamalıdır. Rojava'ya yönelik yardım kampanyalarının içinde yer almak gençlik olarak gündemimiz olmalıdır.

*"Gününüz, güneşiniz, ışığınız, yönünüz yüce olsun." anlamına gelmektedir.

YDG Faaliyetlerinden..

Munzur Festivali

Yaz döneminin bitmesiyle birlikte alanlarımızdaki faaliyetlerimizi hızlandırıyoruz. Temmuz ve Eylül ayı içerisinde yaptığımız çalışmaların bir kısmını paylaşıyoruz.

Munzur Festivali

Bu sene 13'cüsü düzenlenen Munzur Doğa ve Kültür Festivalinin birçok aşamasında yer aldık. Festival öncesi köylerde yaptığımız dağıtımlarda köylülerle Gezi

ayaklanması, doğa sorunları üzerinde sohbetler ettik. Derim festival dönemi için bir basın komisyonu kurduk. Komisyonumuz aracılığıyla, bölgenin sorunları üzerine röportajlar gerçekleştirdik. Örgütlü olarak katıldığımız Munzur Festivali'nde bölgenin havasını solumak bütün yoldaşlarımız açısından önemliydi.

Evvel Temmuz Festivali

Bu seneki festivalde kitle çalışmasını esasımıza oturt-

Evvel Temmuz Festivali

tuk. Birçok köye gazete dağıtımına çıktık ve dağıtımaya çıktığımız yerlerde halkı evvel temmuz festivalini sahiplenmeye çağırdık.

Gittiğimiz her evde bir tartışma ortamı yaratılıyordu. İlk defa gazete dağıtımına çıktığımız yerlerde bile halkın bize karşı olan tepkisi çok olumluydu. İlk defa dağıtım yaptığımız bazı yerlerde dağıtımımızı süreklileştirmeye karar verdik. Samandağ Merkezde bazı kişiler gazetemizi sürekli takip etmek istediklerini söylediler. Festival alanında ise kitap standı açtık. Halkın standımıza ilgisi olumluydu.

Festivalin ilk günü Ali İsmail Korkmaz'ın ölümsüzleştiği haberini alınca hemen ailesini ziyarete git-

tik. Ali İsmail'in ailesini ziyaret etmemiz çok önemliydi. Nitekim Ali İsmail'in ailesiyle bugünde devam eden bir bağ kurduk. Ali İsmail Korkmaz'ın şehit düşmesinin ardından ölümsüzler kervanına ikinci gezi şehidini veren Antakya halkı hesap sorma bilinciyle tekrardan sokaklara çıkmasını bildi. Biz de bir görev dağılımı

yaparak hem festivalde hem de direnişte yerimizi aldık. Nitekim gün öncesi yaptığımız planların ne kadar verim sağladığını ve çalışmamıza ne kadar katkısının olduğunu bire bir gözlemledik.

Festivalde genel olarak kolektif çalışma tarzını işletebildiğimizden bahsedebiliriz.

Festivalin son günü bir değerlendirme toplantısı yaptık. Toplantıda genel olarak festivale etki gücümüzün zayıflığı-

Yemekhane direnişine ceza yağdı!

Ankara Üniversitesi'nde geçtiğimiz yıl içinde yemek ücretlerine yapılan zammın ardından öğrenciler yemeklerin daha nitelikli hale gelmesi, 1 TL olması ve işçilere

güvence sağlanması talebiyle direniş başlatmıştı. Talepler doğrultusunda binlerce imza toplanmıştı. Rektörlük onlarca öğrenciye soruşturma açmıştı.

Geçtiğimiz günlerde öğrencilere ulaşan soruşturma sonuç tebliğlerinde sayısını tam olarak bilemediğimiz çok sayıda öğrenci Üniversite yönetimi tarafından kınanmadan iki-dört hafta uzaklaştırmaya kadar cezalar aldı.

nın üzerinde durduk. Bir sonraki festivalin örgütlenmesinde yer almamız gerektiğini belirttik. Bunun içinde yerlerdeki yoldaşların dernek çalışmalarına ağırlık vermesi gerektiğini vurguladık.

7. Köy Çalışmamız- İzlenim

Bu seneki örgütlediğimiz köy çalışmamıza içerisinden geçtiğimiz süreç yani Gezi ayaklanması damgasını vurdu. Köy çalışmamız sırasında yaptığımız ana gündemlerden bir tanesi gezi sürecini oluşturmuştu ve gün içerisinde yaptığımız sohbetlerin çoğu da gezi sürecine ilişkin oluyordu.

Köy çalışmamıza YDG örgütlülüğümüzün olduğu birçok alandan yoldaşımızın gelmesi, çalışmamızın daha verimli ve alanlarımızdan doğru yaptığımız aktarımların birleşiminde bütüne hâkim olma ve örgütümüzün yaşadığı genel sıkıntılara yoldaşlarımız tarafından vakıf olma durumunu olumlu yönde etkilemiştir. Yine alanlarımızdan doğru yaptığımız tartışmalardan bir tanesi de “Eylül’e hazırlık” oldu.

Bu gündemimizde yaptığımız tartışmalarla olgunlaştırdığımız, örgütümüzün eksik kaldığı noktaları açığa çıkartıp göz önünde bulundurarak önümüzdeki döneme dair tartışmalar yürüttük. Yaptığımız tartışmalarda bazı alanlarımızda var olan öznel durumların (yani daha çok yerelin gündeminde olan siyasi durum, Rojava ve Suriye gündemi gibi) üzerinde önemle durulması gerektiğine vurgu yaptık.

Köy çalışmamızın örgütlenmesi sırasında yaşanan

belirli sıkıntılar köy çalışmamızın daha örgütlü bir şekilde geçmesinde ve çalışmamızdan daha fazla verim almamızın önünde engel olarak durmuştur. Çalışmamızın hızlı örgütlenmesinden kaynaklı daha önceki köy çalışmamızdan deneyim edindiğimiz ve faydasını birçok konuda gördüğümüz komisyonları oluşturma noktasında olumsuz etkilemiştir.

Örgütlediğimiz köy çalışmasının en önemli yanını ise emek sürecinin içerisinde yer almamız oluşturuyor. Emek sürecinin içerisinde yer almamızın bir bütün olarak köylülerin üretimde yaşadığı sıkıntıları bire bir gözlemlene ve deneyim edinme, gençliğin

üretimden kopuk yaşamından kaynaklı içerisinde barındırdığı bir dizi küçük burjuva zaafların üzerine gitmemiz anlamında eşi benzeri olmayan bir faaliyet olmuştur.

İstanbul'daki YDG'liler buluştu

İstanbul'da bulunan YDG'liler olarak bir piknik yaptık. Piknikte gündeme ve önümüzdeki sürece dair tartışmalar gerçekleştirdik.

Pikniğimizin amacı hem sosyal yaşamlarımızı ortaklaştırmak hem de gündemimize konu başlıklarıyla ayırdığımız; Gezi isyanı, ulusal sorun, YDG'nin durumu ve önümüzdeki sürece dair beyin fırtınası yapabilmektir.

Gündem tartışmalarımızda ilk olarak Gezi isyanını

Gezi Tutsaklarının Sesini Duyurmak İçin!

Gezi isyanında devletin başlattığı “cadı avı” sonrasında tutuklanan Gezi direnişçilerine destek olmak, tutsakların seslerine ses vermek için kuruldu www.geziparkitutsaklari.org. Sende destek ver, Gezi tutsaklarının Sesini yükselt.

ele aldık. Gezi isyanında birçok konuya değinsek de özellikle kadınların isyan sürecinde %50 gibi katılım sağladığı ve bunun için ‘genç kadın’ çalışmalarımıza başlayıp hız kazandırmamız gerektiğine vurgu yapıldı.

Önümüzdeki süreç için ilk olarak polisin üniversitelerde “yasal” olarak yerleştirilmesi, liselelerin 4+4+4 ile imam hatiplerin zorunlu hale getirilmesi, elemeci sınav sistemi gibi konular hakkında öneriler sunuldu.

tartışmaların sonucunda kavradıklarımızı pratiğe dökmenin zamanı geldiği denilerek tartışmalar son buldu.

“Biz, dostu da düşmanı da iyi biliriz”

Kocaeli Üniversitesi öğrencisi YDG’lilerin aileleri TMSŞ polisi tarafından aranıp tehdit edilmişti. Fatma Kuşçu, Emre Yeşilyurttan, Ömürcaan Sağ ve Ozan Öner’in ailelerini Kocaeli polisinin talebiyle arayan İstanbul polisi, aileleri “*çocuklarına sahip çıkması*” konusunda uyardı(!).

Aileleri, görüşmek için Vatan şubeye çağıran Deniz isimli polis, sadece Fatma Kuşçu’nun ailesiyle Sancaktepe karakolunda görüşerek aynı tehditlerini orada da sürdürdü.

YDG’liler yaşanan polis tehdidini 29 Ağustos günü İHD İstanbul Şubesinde yaptıkları bir basın açıklamasıyla teşhir etti. Açıklama da, Eylül ayında, okulların açılmasıyla birlikte hareketliliğin artacağından korkan egemenlerin, tehditler savurmasının yanı sıra; tüm şiddetlerine rağmen, polisin ‘babacan’ tavırlarla sanki öğrencileri düşünmüş gibi telefonlara sarılmasının da tam bir aldatmaca olduğu belirtildi.

DİREN ODTÜ SENİNLEYİZ!

7 Eylül tarihinde YDG’liler olarak ODTÜ de direnen

halk gençliğine destek olmak amacıyla bir pankart hazırladık. Pankartımızı Sarıgazi Demokrasi Cad. girişine asmayı planladık.

Pankartı asmaya giderken sloganlarımız eşliğinde yürüyüş gerçekleştirdik. Yürüyüş boyunca Gezi Şehitlerinin isimlerini sayıp “Yaşıyor” sloganını attık. Yürüyüşün en başından sonuna kadar Emekçi Halkımızın yoğun ilgisini alkışlarıyla ve sloganlara desteğiyle karşılaştık. Düşmanın önünden geçerken, “Katil polis üniversitelerden defol !” ve “Bu daha başlangıç mücadeleye devam” sloganları attık ve bunun üzerine korkularını gizleyemeyen polisler ellerine kameraları alıp psikolojik baskı altında bizleri yıldırabileceklerini düşündüler. Çevik Kuvvetin otobüsten hızlı şekilde çıkmaları halk gençliğinin öfkesinden, mücadelesinden nasılda korktuklarının göstergesiydi.

Demokrasi Cad. girişine geldikten sonra bir yoldaşımız ajitasyon çekerek ODTÜ de yaşananları ve devletin halkın üzerindeki faşist baskılarını teşhir etti. Pankartımızı astıktan sonra eylemimizi sonlandırdı.

Kayıt dönemi

stant çalışmalarımız

Tunceli Üniversitesi: Üniversite kayıtlarının başlamasıyla birlikte Dersim YDG olarak bizler de üniversitede politik gündemin atmosferini yansıtmak için stant açarak yerimizi aldık.

Standımızda Gezi ayaklanması üzerine görseller bulunurken gazete vb. materyallerle gençlik ve ailelerle iletişime geçtik. Gezi şehitlerinin resimlerini görenlerin oraya yönelerek sohbet etmeleri tartışmaları oldukça güzel bir görüntüyüdü.

Mersin Üniversitesi: Üniversitemizde kayıtların başlamasıyla birlikte bizde standımızla kayıtların yapılacağı fakültenin önünde yerimizi aldık. Birçok kurumla ortaklaşa yaptığımız “*üniversiteler forumlarıyla açılıyor*” çalışmasının yanı sıra polis terörünü teşhir eden fotoğrafları ajitasyon aracı olarak kullandık. Açtığımız stant da Umut Yayımcılıktan Gezi Ayaklanmasına ilişkin çıkan Taksim Meydan Okuması kitabını da kitlelerle buluşturduk.

Kayıtlar için gelen ailelerle yaptığımız sohbetlerde ailelerin büyük çoğunluğunun Gezi direnişinde eylemlere katılan çocuklarını desteklediklerini gözlemledik.

Ö
Z
G
Ü
RO
K
U
L

Bizi Zorunlu “Tercihe” Zorluyorlar; Tercihimiz “Zorunlu Direniş” Olacak!

Ülkemizde sürekli olarak tartışılan ve artık yapboz tahtasına dönen, her yıl değiştirilen müfredatlar, 4+4+4 eğitim sistemi ile üzerinde yine her yıl oynanan sınav sistemi artık algılanamaz ve yakalanamaz hale geldi.

Her yıl yeni bir düzenlemeyle bizlere dayatılan eğitim sistemi o kadar alelacele yapılmaktadır ki, gidip herhangi bir eğitimciye sorsak son halini anlatamayacaktır. Oysa eğitim uzmanlarının genel kanaati bir model değiştiğinde o modelin olumlu ya da olumsuz bir durum yaratmasının anlaşılması için en az 20 yıl beklenmesi gerekmektedir. Çünkü çocukluk çağında yapılan bir değişimin sonuçları aynı neslin üretim içerisindeki durumu gözlemlenerek anlaşılabilir. Ancak bizim ülkemizdeki yöneticiler o kadar ileri görüşlülerdir ki yaptıkları bir şeyin işe yaramayacağını anlamaları için sadece 1 yıl yetmektedir.

Liselerimiz açısından bu yıla damgasını vuran olay ise ortaokulu bitirmiş öğrencilerin kayıtları sırasında yaşanmıştır. Çünkü birçok öğrencinin kayıt yaptırdığı düz liseler bu yıl tamamen ortadan kaldırılmış yerine gökten Anadolu liseleri indirilmiştir ki bunların da kontenjanları yeterince azdır. Anadolu liselerinden arda kalanlar ise büyük çoğunlukta İmam Hatip Liselerine dönüştürülmüş bir kısmı da, meslek liseleri olmuştur.

Elbette İmam Hatip Liselerinin bu kadar yoğunlukta olmasının sebebi sadece AKP'nin dinci-gerici bir eğitim istemesinden kaynaklanmamaktadır. Meselenin esasını ülkedeki eğitim sisteminin neo-liberal politikalara uyum sağlamaya çalışılmasıdır. Tabi, AKP'de neo-liberal politikaları kendi ideolojisiyle harmanlamakta ve pek doğaldır ki tinerci değil dinci bir nesil istemektedir.

Bunun formülünü de neo-liberal politikaların hayatımızda daha fazla yaşam bulmasıyla birlikte artan ara eleman-kalifiye eleman ihtiyacını karşılayabilmek için meslek liselerini ve imam hatip liselerinin sayılarını arttırmakta bulmaktadır.

Bizlere dayatılan şey “Anadolu lisesi olmadı mı? Meslek lisesine git, sonra da bir yer de iş bulabilirsen bul zaten bulduğun iş yerinde muhakkak bir taşeron firma vardır orada açlık sınırında çalışmak için yaşa.”dır. Eğer ki tercihimiz İmam-Hatip liselerinden yana olduysa o zaman işimiz “rahat”tır. Çünkü imam-hatipliler-

rin istihdamı oldukça iyidir ve “*ilahiyat okuyan işsiz kalmaz.*” (Başbakan Yardımcısı Bekir Bozdağ). Bu cümle bize Tayyip Erdoğan'ın atama bekleyen öğretmenler için söylediği “**Her üniversite mezunu iş bulacak diye bir kural yok.**” cümlesini hatırlamaktadır.

Yukarı da bahsettiğimiz değişikliklerle birlikte yarım milyondan fazla öğrencinin imam hatip liselerine ve ya meslek liselerine kayıt yapmaları istenmektedir. 534 bin öğrencinin imam hatip liselerine ve ya meslek liselere kayıt yaptırmayı istemediği haldeyse geriye tek bir seçenek kalıyor o da Açık Öğretim Liseleri.

Neo-liberal politikaların dinci gerici düşüncelerle harmanlandığı eğitim sistemimizden elbette ailelerimizde yeterince kaygılanmaktadır. Bundan kaynaklı ailelerimizi de yanımıza almamızı kolaylaştırmakta ve ailelerimizi de bizimle birlikte mücadelemizin bir aşamasında yanımıza alabilmemiz, neo-liberal politikalar karşısındaki duruşumuzu güçlendirecek ve etki gücümüzü arttıracaktır.

Gezi ruhuna fişleme barikatu

Yaz sürecinde liselerimiz ile ilgili bir diğer gündemi de devletin yaptığı fişleme saldırıları oluşturmuştu. Birçok ilde okul müdürleri tarafından okulların kapalı olmasına rağmen öğrenciler okullara çağrılarak Gezi direnişinde eylemlere katılan öğretmenlerinin ve arkadaşlarının isimleri istenmiştir.

Bunun yanında da “*Öğrenci Tanıma ve Yönlendirme Anketi*” adı altında öğrencilere; siyasi çalışmalara katılmaya, mitinglere ve gösterilere katılma konusunda istekli olmaya, politikayla yakından ilgilenmeye dair sorular sorulmuştur.

Devletin bu gibi saldırıları elbette olacaktır. Çünkü Gezi direnişi boyunca ayaklanan kitlenin içerisinde liseli kitlesi de oldukça büyük bir yer tutmaktadır. Bu da ege-menlerin korkusunu büyütmeye yetmektedir.

Bizlere devletin liselere dair neo-liberal politikalarıyla ve fişlemesiyle, yapacağımız seçimler dayatılmaktadır. Tabi ki burada bizlere düşen görev sistem tarafından tercih etmeye zorlandığımız seçeneklere değil kendi yolumuzu direniş yollarıyla birleştirerek seçimi-mizi örgütlenmekten ve direnişi büyütmekten yana yapacağımız çünkü bizlere başka yol bırakılmamaktadır!

“Sınav Sisteminin Getirileri”

Ülkemizde egemenlerin biz liselilere dayatmış olduğu zorunluluklardan sadece birisidir sınav sistemi. Devlet okullarında eğitim kalitesinin ayaklar altında olduğu eğitim sistemi öğrencileri dershanelere itmekte ve ailelerimizin yaşam şartlarını iyice zorlamaktadır. Ailelerin ekonomik sıkıntıları bir yana henüz ergenlik dönemini atlatamayıp ruhsal bozukluklar yaşayan biz öğrenciler, sosyal yaşamdan, araştırmadan, sorgulamadan, farklı düşünmekten ve hayata geniş pencereden bakabilmekten alıkoymaktayız. Zeki ve yaratıcı öğrenci gençliği yerine ezberci ve tekdüze öğrenci yetiştirmeyi hedeflemiş ve başarıya ulaşmıştır bu sistem.

Egemenler sınav sistemini kaldırılmasını istememektedirler. Çünkü sınav sistemiyle bencil, sürekli rekabet halinde olan, günün 24 saati dersle yatıp dersle kalkan, kafasını ders kitaplarından kaldırmayan apolitik, ezberci, asosyal bir gençlik yaratmayı hedeflemektedirler. Tabii ki sistemin sadece öğrenciler üzerinde değil aynı zamanda aileler üzerinde de etkileri vardır. Ekonomik boyutuyla bakarsak zaten sistem içerisinde emek gücünü satıp modern köleler haline getirilen ailelerimiz, dışından tırnağın- dan arttırarak bizleri göndermek zorunda kaldıkları dershanelere umut bağlamışlardır ne yazık ki.

Yazınında ilk başında bahsedildiği gibi bu sistemin insanlara dayattığı zorunluluklardan sadece birisi. Aileler bunca yokluğun, sıkıntıların içinde boğuşurken dolayısıyla bizlere de “okumalısın, daha çok çalışmalısın, bak halimize ne haldeyiz” tarzı öğütler verirken aynı zamanda

üzerimizde baskı oluşturmaktadırlar. Dolayısıyla bu baskılardan etkilenen öğrencilerde bireysel tepkiler oluşmaktadır. Ancak bu tepkileri örgütlü mücadeleyle birleştirmedığımız sürece sadece içimizde kabaran bir öfke olarak kalacaktır. Yaşam kaygılarını bir kenara bırakıp bireyci düşünmek yerine kendimizi örgütlemeli ve çevremizi de bu ortak mücadeleye katmalı, alanlarda sesimizi yükseltmeliyiz.

Buradan yola çıkarak görmeliyiz ki bizi sistem içerisinde var edecek olan ve onu değiştirmemizde ki tek yol örgütlü mücadeleden geçmektedir. Gençliği apolitik, asosyal ve topluma yabancılaştıran bu sisteme karşı üniversitelerde, liselerde, gençliğin akademik, demokratik ve ekonomik sorunlarını dile getirerek sistemin öğrencisi olmamak için Yeni Demokrat Gençlik saflarında dayatmalara ve baskılara karşı örgütlü mücadeleyi yükseltmeliyiz!

Sarıgazi YDG

“Kararımız kesindir, okulumuz bizimdir”

H.Merkezi: Acıbadem ve Yeldeğirmeni Dayanışmaları, 3 Eylül günü, 4+4+4 kapsamında imam hatibe dönüştürülen Özdemiroğlu Ortaokulu ile ilgili topladıkları imzaları İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'ne teslim etti. Gezi ayaklanmasının ardından isyan forumlarına evrilirken, forumlar bölgelerinde yaşanan sorunlara dikkat çekerek eylem yapmaya devam ediyor.

Acıbadem ve Yeldeğirmeni Dayanışma Forumları, gerçekleştirdikleri basın açıklaması ile 4+4+4 kapsamında İmam Hatibe dönüştürülen okullardan biri olan Özdemiroğlu Ortaokulu için imza topladı. Dayanışma, gerçekleştirdiği kampanya ile 10 binin üzerinde imza topladı. İmzaları Milli Eğitim Bakanlığı ve Başbakanlığa iletterek, imzaları elden vermek ve tepkilerini dile getirmek

için Kadıköy İlçe Milli Eğitim Müdürü ile görüştü. Dayanışma üyeleri, görüşmenin ardından İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü önünde basın açıklaması yaptı.

Basın açıklamasını okuyan Nursel Özyiğit, okullarının yıllardır Acıbadem ve Yeldeğirmeni mahallelerine hizmet verdiğini belirtti ve ardından şunları ekledi; “4+4+4 kapsamında okullarının 2013 Mayıs ayında İmam Hatibe çevrilmesinin ardından öğrencilerin veliler şu anda mağdur durumdadır. Bu okul yıllardır bu mahallenin kuşaklarını okutuyor” diyerek tepkilerini dile getirdi.

Başbakanlık, Milli Eğitim Bakanlığı ve İlçe Milli Eğitim Müdürlüğüne ilettikleri imzaların bir an önce dikte alınması gerektiğine dikkat çekti. Eylem sırasında sık sık “Kararımız kesindir, okulumuz bizimdir“, “Bu daha başlangıç mücadeleye devam“ sloganları atıldı.

Gerçeklikten Beslenelim, Çözümü odaklanalım; “Hiçbir Şey Eskisi Gibi Olmasın!”

“Gerçeğin tek ölçütü milyonlarca insanın devrimci pratiğidir.” (Kaynak Yayınları-Mao Seçme Eserler cilt 2)

“Gerçeği, yalnızca gerçeğin bilgisine hükmedenler değiştirebilir.” (Friderich Engels)

Gezi Ayaklanmasıyla birlikte, yığınların sokağa dökülen isyanı çok açık bir şekilde, hiçbir ikircikliğe fırsat vermeden, geri kaygılara düşmeden kitle hareketlerinin içerisinde yer almamız gerektiğini öğretmiştir. Hareketin niteliğini anlama, gerçekliğini kavramada pratik katılımımız ve gözlemlerimiz, harekete, sürece doğru müdahale tarzını geliştirmemizde ilk halkayı oluşturacaktır.

Aksi durumda, sürecin dışarısında kalarak söyleyeceğimiz bütün sözler, yapacağımız bütün “müdahaleler” kitleler nezdinde etki gücü olmayan, tepeden inme bir tarzı beraberinde getirecektir. Dahası kitlelerden kopmuş, ayrı bir dil konuşan, kendini dayatan bir yaklaşım, kitlelere ciddi anlamda güvensizliğin meydana gelmesine neden olacaktır.

“Var olan durum hakkında sadece konuşmakla kalmamalıyız; kendi kaygıları, kuşkuuları, umutları ve korkularıyla fazla ilgisi olmayan hatta hiç ilgisi olmayan programları halka uydurmaya çalışmamalıyız; böylesi programlar bazen ezilenlerin bi-

Gezi Ayaklanması boyunca sokaklara çıkan, eylemlere belirli ölçüde destek sunan milyonlarca gencin elbette farklı düşünüş tarzları, sınıf karakterleri mevcuttu. Burada açığa çıkan olgu, sistemin etkilerinden arınmanın böylesi dönemlerde büyük bir hız kazanması, ya da kazanma potansiyelinin olmasıdır.

lincindeki korkuları daha da artırır. Bizim görevimiz, dünyaya kendi bakışımızı halka anlatmak değildir. Hele bu bakışı onlara dayatmaya kalkışmak hiç değildir. Bizim görevimiz halkla, onun ve bizim görüşlerimiz hakkında, diyalog kurmaktır. Halkın dünyaya bakışının, eylemlerinde çok çeşitli şekillerde kendini dışavurduğunu, dünya üzerindeki konumlarını yansıttığını anlamalıyız. Bu konunun eleştirel biçimde farkında olmayan bir eğitim veya siyaset eylemi (niyeti ne kadar iyi olursa olsun) ya “bankacı” edaya ya da çölde vaaz verir duruma düşme tehlikesi içindedir.” (Paulo Freire, Ezilenlerin Pedagojisi).

Doğrudan kitlelerden beslenmek, kitlelerin içinde, onlarla omuz omuza olmak, aynı havayı solumak biz genç devrimciler için elzemdir. Gezi Ayaklanması boyunca sokaklara çıkan, eylemlere belirli ölçüde destek sunan milyonlarca gencin elbette farklı düşünüş tarzları, sınıf karakterleri mevcuttu. Burada açığa çıkan olgu, sistemin etkilerinden arınmanın böylesi dönemlerde büyük bir hız kazanması, ya da kazanma potansiyelinin olmasıdır. Hareketin bir parçası olmak, ondan öğrenmek ve elbette ona belli bir bilinç taşımak bu değişim ve dönüşüme doğrudan tanık olmak adına zorunludur.

Kitlelerin ideolojik dönüşümünün sağlanabileceği, kabaran öfkenin örgütlü bir güç halini alabileceği dönemlerin mücadelenin yükseldiği böylesi dönemler olduğu açıktır.

“Rüzgarı Sirtına Almak...”

Yığınlar, halk gençliği; sınıf savaşımı içerisinde yoğularak kendi gelişimini sağlayacaktır. Burada kitlelerin değişiminden bahsederken kendiliğindenci bir yaklaşımla veya “*su akar yatağını bulur*” mantığıyla değil, ciddi bir çaba ve emekle, inisiyatif koyan, müdahale eden, düşünsel ve pratik anlamda üreten örgütümüzün kitlelerle bütünleşerek, atacağı adımlara vurgu yapıyoruz.

“Onları değiştirebilmek için, önce onlarla birleşmemiz gerekir. Eğer bunu doğru uygularsak, onlar bizim yardımımızı memnurlukla karşılayacaktır.”, “Her yoldaşa halkı sevmeyi, kitlelerin sesine kulak vermeyi, her gittiği yerde kendini kitlelerin bir parçası olarak görmeyi ve kendini kitlelerden üstün tutmak yerine, onların içinde erimeyi, kitlelerin bulunduğu düzeyi göz önünde tutarak onları uyandırmayı ve onların siyasal bilincini yükseltmeyi, kitlelerin kendi rızasıyla adım adım örgütlenmelerine ve belli bir zaman ve yerdeki iç ve dış koşulların elverdiği gerekli bütün mücadeleleri yürütmelerine yardım etmeyi öğrenmelidir.” (Kaynak Yayınları, Mao Seçme Eserler Cilt 3 sf.191, 329)

Eğer bizler Gezi eylemleri boyunca “*Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak*” sloganını devlete karşı haykırdıysak ve kitlelerden bu sloganı defalarca işittiysek bu süreçten somut örgütsel durumumuzu ve tablomuzu

daha ileriye taşımak adına görevler kuşandığımız anlamına gelmelidir. Birçok alanımızda, kolektif çalışma tarzının geliştirilmesi bu somut görevler arasındadır. Bi-reylere bağımlı, üretimden uzak, araştırma yapmayan, doğallığında da kurumsallaşamayan, yanlarımıza açık yüreklilikle daha güçlü taarruzlar düzenlememiz gerekmektedir. Bu hücumların toplumsal hareketlerden, kitlelerden beslendiği oranda başarı şansı artacaktır. Biz YDG’liler açısından, geleceği için sokağa çıkan halk genliğinin, işçilerin, köylülerin, kadınların, LGBT bireylerin yanı başında olmanın gerekliliği tartışmasızdır. Sisteme yönelen her türlü mücadele bizim ilgi alanımızı çekmeli, onun verdiği mesajları incelemeli ve geleceğe dair sonuçlar çıkarmalıyız. Hareketin bileşenlerine, niteliğine, önderlik vb. sorunlarına dair tartışmaları mücadele pratiği içinde yürütmek hem daha gerçekçidir hem de sonuç alma olasılığı daha yüksektir.

Gezi Ayaklanmasıyla birlikte ülkemizde bir fırtına kopmuştur. Süreç boyunca kitleler kendi gücünü ve devlet gerçekliğini görmüştür. Rüzgârda bu yüzden uzun süre esecektir. Devletin korkusu ve “*sendromları*” da bundandır. Bize düşen ve önemli olan rüzgârı sırtımıza alıp onunla birlikte yol almayı öğrenebilmektir. Bu anlamda direniş süreci boyunca birçok alanda azımsanmayacak bir emek harcadık. İhtiyacımız olan bunu geliştirmek ve merkezileştirmektir. Unutmamalıyız ki “*rüzgârı sırtımıza almak*”la “*rüzgâra sırt dönmek*” arasında bir sözcük diziminin yaratabileceğinden çok daha büyük farklar vardır ve ayaklanma bu tercihi önümüze kadar getirmiştir!

Ahmet Olmaya...!

Bugün kava günüdür. Direneceğiz, yok başka çaresi. Faşizm bir can daha aldı. Bir ananın yüreğine daha ateş düştü. Ama bilinmeli ki öfkemiz bilendi, kinimiz arttı. Gün yakınma, gözyaşı dökme günü değildir. Gün, alanlara inme, hesaplaşma günüdür. Bizler bugün alanlara inmeyeceksek ne zaman ineceğiz? Bu kavga faşizme karşı bu kavga hürriyet kavgasıdır.

Peki, biz YDG'liler bu kavganın neresindeyiz, neresinde olmalıyız? "Biz kendimizi dünyayı temellerinden sarsacak bir davaya adadık" şiarımızı alanlarda oldukça, faşizme karşı direndikçe hayata geçirebiliriz.

Bizde İstanbul'daki YDG'liler bu amaçla, ODTÜ'de ve Tuzluca'yır'da yaşanan saldırıya tepki göstermek amacıyla bir araya geldik. İlk olarak bir açıklama yaparak İstanbul'da bulunan YDG'lilere saat kaçta, nerde olacağımızı duyurduk. Ardından, 7 Eylül günü Taksim'de yapılacak eylem öncesi semtlerde ki arkadaşlarımızla bir araya geldik.

Hep beraber eylemi planlayıp örgütledik. Güne dair 3 pankart hazırladık. Pankart hazırlama sürecinde kolektif çalışmanın verimini gördük ve bizlerde uyandırdığı coşkuya bir kez daha tanıklık ettik. Daha sonra toplu bir şekilde pankartımızı alarak Demokrasi Caddesinde yürüyüşe geçtik.

Yürüyüş sırasında sloganlarımız ve ajitasyonlarımızı sürekli attık. Yol boyunca kitle, bizi alkışlarla destekledi. Akşam Taksim'de ki eyleme çağrıda bulunduk. Birçok genç bu çağrımızdan dolayı eyleme bizimle birlikte geldi. Eğer kitlelere gidersek ve sesimizi duyurursak halkımız bu çağrıya asla duyarsız kalmayacaktır.

Akşam saat 19.00'da Taksim Mis Sokakta toplandık. Taksim'e gittiğimizde insanlar toplanmıştı ama bir inisiyatif olmadığından bekleyiş vardı.

Biz YDG'liler olarak eylemi başlatma kararı aldık ve yoldaşımızın attığı sloganla yüzlerce insan çevremize toplandı. Buradan yürüyüşe geçtik. İstiklale çıktığımızda sivil faşistler eşliğinde polisler harekete geçti. Bizde kitleyle beraber geri çekildik. Ancak bir süre sonra yeniden toplanıp yeniden sloganlarımızı haykırmaya başladık. Polis bir kez daha saldırdı. Bu durum 2 saat boyunca çatışma devam etti. Polis her defasında kitleye vahşice saldırdı. Birçok insan gözaltına alındı. Eylemler gece yarısına kadar sürdü. Polis terörü gece boyunca devam etti. Ama biliyoruz ki bu ne ilk nede son olacak. Mücadele sürdüğünce böylesi saldırılar devam edecektir. Ve faşizm 10 Eylül günü bir gence daha kıydı. Antakya'da ODTÜ ve Tuzluca'yır'a yapılan saldırıları protesto eden kitleye saldı-

ran polis, Ahmet Atakan'ı başından gaz bombasıyla vurdu. Ardından kitlenin yaklaşmaması için etrafına gaz bombaları yağdırdı. Birçok insanın tanık olduğu bu açık katliama rağmen Hatay valisi, Ahmet'in polisin üzerine depo atmaya çalışırken düştüğünü iddia etti. Şaşırmadık! Devletin valilerinin işe bu değil mi zaten? Ali İsmail'in katledilmesinden sonra "arkadaşları vurmuştur" diyen Eskişehir valisini, jandarma kurşunuyla katledilen Medeni için "birbirlerini vurmuşlardır" diyen Diyarbakır valisini, "polis git şunun kafasını ez demiyorum içim rahat" diyen İstanbul valisini unutmadık.

Onlara bu gücü ve desteği veren, bu destanı yazdıran Erdoğan'ın yaptığı açıklamaları da. Devlet, Tayyip Erdoğan ve diğer yetkilileri eliyle biz halk gençliğine yönelik düşmanlığını ilan ediyor açıkça.

Ama kanla beslenenler bilsin ki döktükleri kanda boğulacaklar. ODTÜ'de başlayan direniş, tüm ülkede yankısını buldu. Alevileri asimile etme politikalarından biri olan Cami-Cemevi projesi bu ateşi daha da körükledi.

Halkın yaktığı isyan ateşini söndürme telaşına düşen aciz devlet ve polis çetesi korkularını daha da fazla saldıracak gösterdiler. Direnmenin bedeli vardır ve bu bedeli ilk önce en ön saflarda direnenler öder. Tıpkı, Ethem'lerin, Ali'lerin ve daha nicelerinin ödediği gibi. Bugün bu meşale Ahmet olup çıktı karşımıza. Ahmet ve bu direniş sırasında sonsuzluğa uğurladığımız canlarımızın kanları yerde kalmayacak ve yolları yolumuz olacaktır. Direnmek özgür kılar!

Bizler Yeni Demokrat Gençlik olarak bize yakışır bir şekilde en ön saflarda faşizme karşı direnmeli ve çevre çeperimizi tüm halk gençliğini barikatlara çağırmalıyız. Tarihi direnenler yazmıştır. Bugün bir tarih yazılıyor ve tüm halk gençliğini bu yazıya mürekkep olmaya alanlara çağırıyoruz; #BAŞKALDIRYORUZ!

Alanlarda Ahmet olmaya...

İstanbul'dan Bir YDG'li

Gezi'den notlar; Deniz'de balık olmak bize kalıyor...

31 Haziran Cumartesi akşamı Taksim'de Gezi Parkı için bir eylem yapılacağını biliyordum. Ancak diğer işlemlerden kaynaklı eyleme gitmemiştim. Akşam saatlerinde eylemdeki bir arkadaşımın, eyleme polislerin saldırdığı ve çatışma çıktığı haberini aldım. Taksim yasağı ile birlikte süregelen çatışmaların yarattığı 'sıradanlıkla' eyleme gittim.

'Sıradanlık' fazla uzun sürmedi. İstiklal Caddesi'ni daha önce böyle görmemiştim. Galatasaray Lisesi'nin oradan caddeye girdiğimde, her ne kadar caddede barikatlar, yüzlerde maskeler olsa da doğrudan bir çatışma göremedim. Ama on binleri tek ağır slogan atarken görmek dahi yetmişti şaşırtmaya.

Meydan yönüne doğru gittikçe gaz ve ses bombası sesleri yankılanmaya başlıyordu. Daha sonra kitlenin başı görünmeye başladı. Patlama sesleri daha yakından gelmeye başladıkça slogan sesleri de gürleşiyor, tutulan ritimler coşkuyu artırıyordu.

Tesadüfen Tarla başı Bulvarı'nda da çatışmaların olduğunu duydum. Daha sonra İstiklal'den çıkarak diğer yerlerde bakmaya karar verdim. Tarla başı Bulvarı ve meydana bakan sokakları, Şişli yönü... görebildiğim tarafta barikat, slogan sesleri, on binler Taksim Meydanı'nı ablukaya almıştı. Halk sokaktaydı...

"Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak"

O çok güvendikleri gazları pek işe yaramamıştı bu sefer. Aralıksız süren çatışmalar sonucu 1 Temmuz günü öğlen saatlerinde Taksim Meydanı'na girildi. Taksim sahip-

leriyle buluşmuştu. Devleti Taksim civarında görmek pek mümkün değildi. Yüzbinlerce insan Taksim'i doldurdu.

Çokça duyduğum, okuduğum "*Halkın öfkesi*" karşısında barikat dayanamamış, yıkılmıştı. Daha sonraları direnişe ilişkin birçok yerde okumak mümkün olan, "*Korku duvarları yıkıldı*" tespitini, yüz binlerin arasında hissetmemenin imkânı yoktu. Çok farklı kesimlerden insanlar, yüz binler, atılan sloganlar hiç bir şeyin eskisi gibi olmayacağını kanıtıyordu.

Bütün bunlar binlerce kişinin yarattığı gerçekler olarak alanda hissedilebiliyordu. Efsanevi dille tarih kitaplarında anlatılan o büyük direnişler, isyanlar yüzbinlerce kahramanı, kan ve can bedeli mücadeleyle Taksim Meydanı'ndaydı. Yaşanan önemli bir tarihe tanıklık ediyorduk.

"Korkma la biziz halk"

Daha sonra Taksim Meydanı'nda ve Gezi Parkı'nda günlerce sürecektir olan işgalimiz başladı. Günler dayanışmayla örüldü. TV'ler marjinallerden, Vandallardan, provokatörlerden bahsederken, "*marjinal yüz binler*" Taksim'i doldurdu.

Direnışte aktif rol sahibi devrimcilerde stantları ve çadırlarıyla meydana ve Gezi Parkı'ndaki yerlerini aldılar. Devletin bütün kara propagandaları barikat başlarında omuz omuza çatışanlar arasında çoktan çökmüştü. Kara propagandanın, çarpıtmanın adresi burjuva medyanın halk tarafından 'Yandaş', 'Satılmış' medya diye anılması bunun göstergesiydi.

Bir diğer yönden devrimcilere ve devrimci yayınlara duyulan ilgide bunun göstergesiydi. “Duyduğuma mı, gördüğüme mi inanayım” diyen herkes için ‘medya’ teşhir olmuştu. Omuz omuza girilen bir pratiğin, ağız dolusu laftan çok daha etkili olduğunu ve pratiğin değiştirici-dönüştürücü rolünü anlattı direniş. İnsanlar için mutlak doğru olarak gördükleri birçok şey sorgulanabilir olmuş ve hatta bazıları da yıkılmıştı. Duvar yazıları, sloganlar, konuşmalar... ve yüz binler bunu koca bir pratikle gösterdi.

Partizan olarak çatışmalardaki kararlı duruşumuzun kitle üzerinde yarattığı etkide benim açımdan dikkat çekiciydi.

Öyle ki standımızı, çadırımızı ziyaret eden kişilerin barikatta yaşadıkları anılarını anlatarak bize dair bir şeyler söylemesi dahi bunu çok iyi gösterdi.

Diğer bir yönden güncel birçok konuyu tartışmaya açmak istemeleri, yayınlarımıza olan ilgi ve bunları çok farklı kesimlerden insanların yapması, direnişin yanlarında omuz omuza duranlara karşı yarattığı güveni, ilgiyi gösterdi. Kitlenin devrimcilere ve özelden de Partizanlara olan ilgisi hiçte küçümsenebilecek cinsten değildi. Devrimciler barikatlarda gazlara, ses bombalarına, plastik ve hatta gerçek mermiye karşı en önde kararlı durulmuştu. Birçok yoldaşımız barikatlarda ciddi yaralar aldı.

Evet, biz duruşumuzla göstermiş-tik kim olduğumuzu ama yeterli miydi? Ya da diğer bir yandan yetecek olan sadece barikatlardaki duruşumuz muydu? Yaratılan ilgi ve güven ortamı nasıl ileriye taşınabilirdi. Cevabı herkesçe bilinen bu soru tabii ki daha fazla kitlelerle iletişime geçmekti. Geliştirilen olumlu izlenimin yarattığı olanağı sonuna kadar kullanmak, kalıcı ilişkiler geliştirmek, örgütlenmek. Sonuçta isyan günlerini yaşıyorduk.

“Kahrolsun bazı şeyler”

Gezi Parkı’nda direniş günlerinde yapılan anketlerde doğruladığı eylemlere katılan kitlenin büyük bir çoğunluğu örgütsüz ve ilk defa bir eyleme katılıyorlardı ve ‘bazı şeylerden’ rahatsız olmuşlardı. Yani hiçte ‘yabancı’ olmadığımız eylemler binler için bir ilkti. Ve belki de normal koşullarda ‘çok zor’ ilişkilenebileceğimiz bir kitle ile iç içeydik.

Direniş süreciyle birlikte çevremde gördüğüm yeni yüzler, ilişkiler diğer bir yönden daha önce ‘çevre’ olan kişilerin aldığı inisiyatif direniş öncesi bu kadar hızlı olsa ‘şaşırtıcı’ olacağına kuşku yok. Öte yandan direnişin gelişimi, binlerce kişinin örgütlenme arayışı ile birlikte düşünüldüğünde benim açımdan aynı ‘şaşırtıcılığı’ yaşamak mümkün olmadı.

Durum ister istemez, yaratılan ilginin yeterince değerlendirilmediği, daha doğrusu çok farklı kesimlerin ilgisine karşın, sadece ilgimizi çeken seçmenin, ilgimizi çekenle ilgilenmenin ve ilişkilenenin, direnişin yarattığı olanaklar karşısında yeterli olmadığını düşündürüyor. Bu anlamda sadece ilgimizi çeken yani yalnız daha yakın gördüğümüz kesimle ilişkilenenin yetersiz olduğunu, birebir sohbetten forumlara kadar en geniş kesimle ilişkilenenin, ciddi karşılık bulacağını düşünüyorum.

İzlenimlerimi geçmiş zamanla yazmam hem meydana ve Gezi Parkı’nda bulunduğumuz dönemi esas almam, hem de yazıya uygun olduğunu düşündüğüm için. Taksim Meydanı’na çıktığımızda alanda dip diri kendini hissettiren, “Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak” düşüncesi git gide kendini zaten daha çok hissettiriyor. Deniz’de balık olmak bize kalıyor...

(Bir Gezi Direnişçisi)

Yeni Demokrat Gençlik: Andımız Bu Kez AHMET ATAKAN İçin: “Ölüm bizi çağırıyor, hoş geldi sefa geldi...”

Yaşam olanca hızıyla akıyor, ODTÜ, Tuzluca-yır, Okmeydanı, Gazi... Ayaklanma sürüyor Antakya direnişi selamlıyor, Abdullah için nöbet tutuyor... Faşist polis direnişe set çekmeye çalışıyor, kitle barikatı zorluyor. Antakya halkı evlerine dönmüyor ve yine hedef alınarak beş metreden ateş ediliyor. Hedefte bir canımız daha var bir yoldaşımız daha Ahmet Atakan!

“Abdullah Cömert & Ali İsmail Korkmaz bizim için şehit düştüler, unutma unutturma...”, *“Ali İsmail’i ve Abdullah’ı polis öldürdü.. Gençlik yemin etti: Polisle barış yapmayacağız. Diren ODTÜ... Ayağa kalk Antakya”*, *“Lazkiye’de tecavüze uğrayan analar kadınlar bizim analarımız bizim bacılarımız... Öldürülen çocuklar kardeşimiz oğlumuz... Ölüm bizi çağırıyor, hoş geldi sefa geldi...”* diye yazıyordu Ahmet Atakan.

Ayaklanmaya o da milyonlarca direnişçi gibi katılıyor, halkın üzerine kan ve gözyaşlarıyla kurulan korku imparatorluğuna karşı başkaldırıyordu. Faşist polis terörünün katlettiği yoldaşlarımızın Ali’nin ve Abdullah’ın bizim için ölümsüzleştiğini, onları anmanın ve yaşatmanın tek yolunun sokaklardan geçtiğini biliyordu. Bunun için sokaktaydı bunun için direniş alanları terk etmiyordu.

TC devleti ise, silkelenerek kendine gelen, üzerindeki ölü toprağı savuran milyonlarca insanın artık eskisi gibi olmayacağını biliyordu. *Onlar, karanlığın kenarından ağır ellerini kaldırımlara basıp doğrulmuşlardı bir kere.* Devlet bundan kaynaklı istihbarat alıyor, olanca gücüyle “Eylül’e hazırlanıyordu!”. Medya’dan her gün dillendir-

dikleri bu hazırlığın bedeli bizim için Mehmet Ayvalıtaş, Ethem Sarısülük, Abdullah Cömert, Medeni Yıldırım, Ali İsmail Korkmaz gibi şimdi Ahmet Atakan’ın ölümsüzleşmesi oldu.

Direnişimizin, devrim ve demokrasi mücadelemizin hamuru bir kez daha kanla mayalanıyor. Sisteme karşı olan kinimiz bileniyor, her geçen gün örgütlenme ve hesap sorma zorunluluğumuz artıyor. Onun için şimdi herkesi yeniden sokakları fethetmeye, Ahmet Atakan’ı anmaya, sahiplenmeye, yaşatmaya ve polis terörünü durdurmaya çağırıyoruz. Korktukça sıkıştıkça kolluk kuvvetiyle saldırırlar, öldürmekte bir an bile olsun tereddüt etmeyenler ancak örgütlü bir direnişle yenilgiye uğratılabilirler.

Unutmayalım ki gezi ayaklanması şehitlerimiz de bundan önce güneşe uğurladığımız yoldaşlarımız gibi kendilerinden sonrakiler güzel günleri görebilsinler diye yaşamlarını sundular mücadelemize. Şimdi bizde düşlediğimiz o güzel günleri görebilmek, köhne düzeni tarihin çöplüğüne göndermek için sokaklara çıkalım, örgütlü gücümüzü artralım, direnişi büyütüp, katillerden hesap soralım!

Ahmet Atakan Ölümsüzdür!

Gezi Şehitleri Ölümsüzdür!

Gezi Direniş Şehitleri Mücadelemizde Yaşayacak!

Polis Terörüne Son!

Yaşamın Örgütlü Mücadelemiz!

Yeni Demokrat Gençlik

Gezi Direniş Şehitleri Belleğimize Kazıldı!

Ülkemizde 27 Mayıs'ta başlayan, tüm kentlerimizi etkisi altına alan ve sarsıcı etkileri hala devam eden bir süreç yaşanmaktadır. Gezi Park'ı ile başlayıp yaşanan, tüm hak-sızlıklara karşı isyana dönüşen öfkenin adı "**Gezi Ayaklanması**" oldu. Tarihe çok çarpıcı kareler bırakan "Gezi", ezilenlere kavganın ve umudun yolunu gösterdi. Direnişin içinde yaratıcılık kendini düşmanla alay eden sloganlarda, çatışmalarda kullanılan yöntemlerde, Gezi'nin korunmasında kendini göstermiştir. Bu, birçok yerde devletin azgınca saldırısına karşı barikatları bırakmayan, yaralanan ve bunun bedelini canlarıyla ödeyen Gezi şehitlerinin duruşuyla sağlanmıştır. Her düşündüğümüzde içimizi kıpır kıpır eden, direnişin bedelleriydi. Binlerce gözaltının yaşandığı, yüzlerce kişinin tutuklandığı ve direnişin ülkenin dört bir yanına yayıldığı isyanda; taraftar gruplarından, lise ve üniversite öğrencilerine, işçisinden memuruna kadar bir çok kesim yer almıştır. Ayaklanmanın bel kemiğini ise halk gençliği oluşturuyordu. "**Gezi Şehitleri**"nin hepsinin genç olması da bu gerçeğe işaret ediyor. Hepsini aynı renkte ve aynı zamanda aynı renktydi.

Direnişin karşısında polisine ve askerine rağmen çaresiz kalan egemenler; silahlarını çekmiş, silahsız Ethem'i, Mehmet'i, Medeni'yi ve Abdullah'ı katletmiştir. Onlarca sopa darbesi ile Ali İsmail'leri yıldıracağını düşünmüş ancak Ali İsmail, Antakya'da Armutlu'nun gecesini gündüze çevirmişti. Egemenler tetikçilerini "**kahraman**" ilan etmiş, belleklere kazınacak direniş ve şehitlerini gizlemeyi tercih etmiştir. Şimdi Kızılay Ethem ile Antakya Abdullah ve Ali İsmail'le, Gezi Mehmet'le ve Lice Medeni'yle kavganın bitmediğini, direnişin süreceğini fısıldıyor bize.

Tıpkı kuş cıvıltılarının yükseldiği bahar ayı gibi "**Baharı simgeleyen kuşlar gibiydiniz. Her türden, her cinsten. Yoksul ve kerpiç köy evlerinin kırlangıçları da vardı aranızda, kentlerin yeni yetme horozları da. Bozkır turları, dağların kartalları, şahinleri, şehirlerin gösterişsiz serçeleri, açık deniz martıları. Sanki aynı Nisan, Mayıs güneşlerinin aydınlığı ile ışırdı yüzünüz. Bu yüzden birbirinize benzerdiniz gene de. Gözlerinizdeki şaşkınlık, merak ve umuttan tanurdık sizleri.**"*

Sokaklardan geçerken "**Gezi Ruhu**" gelip tekrar tutuşur diye oyalanıyoruz. Artık daha geç gidiyoruz. Nereye dönsem isyanımızla karşılaşılıyor. Duvarlar tanık gibi anlatıyor polisin gazını, copunu, TOMA'sını. Sokaklar, meydanlar artık sizin isminizi haykırıyor ölümün yakışmadığı sizleri yaşatmak için.

**"alınını
dağ ateşiyle ısıtan
yüzünü
kanla yıkayan dostum
senin
uyurken dudağında gülümseyen bordo gül
benim kalbimi harmanlayan isyan olsun
şimdi dingin gövdende
uğultula büyüyen sessizlik
birgün benim elimde mavzer olsun**

**başını omzuma yasla
güğümde taşıyayım seni
gövdem gövdene can olsun
...*****

Uğruna bedel ödediğimiz, özgürlüğümüz için ayaklandığımız "**Gezi Ayaklanması**" umudu, halkların tek kurtuluşunun devrim olduğunu göstermiştir. Ey halkımızın en yürekli, en pak evlatları siz rahat uyuyun "**şimdi sizin uzanıp yattığınız otlarda, yarın yeni bir yeşillik büyüyecek**"**. Sloganlarınız, sloganlarımız daha güre atılacak; Bu daha başlangıç mücadeleye devam!

*Onat KUTLAR

**A. Zekai ÖZGER

ODTÜ HEP BERABER DİRENİYOR!

<https://twitter.com/bagziuniversite>

www.facebook.com/bagziuniversiteliler

bağzi üniversiteliler

www.partizanarsiv.net

CIWANÊN DEMOKRATÊN NÛ

Kovara mehane a siyasî bo ciwanan * Hejmar 177 * Rezber 2013 * Fiyet: 2 TL * ISSN: 1302-7506

*Mehmet Ayvalıř
Abdullah Cömert
İrfan Tuna
Medeni Yıldırım
Ethem Sarısülük
Zeynep Eryaşar
Ali İsmail Korkmaz
Ahmet Atakan*

*Özgürlüğe giden yolda
arkalarına hiç bakmadılar!*

www.partizanarsiv.net